

கலையருவீ
கணபதிப்பீள்ளை
சில நினைவுகள்

928.5
சண்மூ

த. சண்முகசுந்தரம்

கலையருவி கணபதிப்பீள்லை

INDRAPALA COLLECTION
OF THE
EVELYN RUTNAM INSTITUTE
LIBRARY
JAFFNA

த. சண்முகசுந்தரம்
B. A. (Cey.) DIP. IN ED. (Cey.)
உதவி அதிபர்
மகாஜனக் கல்லூரி
தெல்லிப்பழை

INDRAPALA COLLECTION
OF THE
EVELYN RUTNAM INSTITUTE
LIBRARY
JAFFNA

வெளியீடு :
கலைப்பெருமன்றம்
அம்பளை
தெல்லிப்பழை
இலங்கை

KALAI ARUVI KANAPATHIPILLAI

Some recollections of the Late Prof. K. Kanapathipillai,
Emeritus Professor of Tamil, University of Ceylon.

928.5
சுரை

முதற்பதிப்பு
மார்ச்சு-1974

உரிமை ஆக்கியோனுக்கு

விலை : ரூ. 5-00

by

T. Sanmugasantharam

B. A. (Cey.), DIP. IN ED. (Cey.)

Deputy Principal

Mahajana College

Tellippalai

2375

Printers.

THIRUMAKAL PRESS
CHUNNAKAM

Publishers:

KALAI PERUMANTRAM

Ampanai
Tellippalai
Sri Lanka

மரபு வழிவந்த தமிழ்க் கல்வியும், மேலைப்புலக் கோட்பாடுகளுக்கமைந்த தமிழியற் பயிற்சியும் பெற்று இருபத்தொன்பது ஆண்டுகள் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்திலே செயலாக்கத்தோடு பணியாற்றியவர் — பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள். இந்த நூற்றாண்டிற் படிமுறையாக எமது நாட்டில் வளர்ந்து வந்த இலக்கிய விழிப்புணர்ச்சியோடும் தேசிய எழுச்சியோடும் இரண்டறக் கலந்துகொண்ட பேராசிரியர், ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞராகவும் அதேநேரம் ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாவாகவும் விளங்கினார். நெறிமுறைக் குட்பட்ட கல்வியும் புகழ்பூத்த பல கல்வியாளர்களுடைய தொடர்புகளும் பேராசிரியருடைய பணிகளில் ஒரு வகை நிதானத்தையும் நோக்கையும் இனங்காண வைக்கின்றன.

ஈழத்தின் கலை இலக்கிய வாழ்க்கையோடு தம்மைப் பின்னிப் பிணைத்துப் பல்கலைக் கழகத்திலும் வெளியுலகத்திலும் சமுதாயத்தின் போக்கைத் திசைதிருப்பும் வகையிலும் எதிர்காலத்தை உணர்த்தும் வகையிலும் செயலாற்றியவர் பேராசிரியர். சமூக முரண்பாடுகளும் தேசிய முரண்பாடுகளும் வளர்ந்துவந்த நிலையில் நாட்டின் இன மொழி கலாசாரப் பண்புகளைத் தொகுத்து நோக்கியும், உணர்த்தியும், மறுமதிப்பீடு செய்தும் பல் துறை யார்வத்தோடு செயலாற்றிய பேராசிரியரது வாழ்க்கையும் பணிகளும் பலருக்கும் முன்னோடியாக அமையக்கூடியவை.

பேராசிரியரின் பன்முகப்பட்ட ஆளுமையைத் தூலமாக மனக்கண்முன் நிறுத்தும் வகையில் திரு. த. சண்முக

சுந்தரம் அவர்கள் எழுதியுள்ள இந்நூல் காலத்தின் தேவையை உணர்ந்து வெளியிடப்படுகின்றது. சென்ற காலத்துத் தமிழியல் முயற்சிகள்பற்றியும் நிகழ்கால மாற்றங்கள் பற்றியும் ஆழமாக நோக்கும் போக்கு அண்மைக்காலத்தில் எமது நாட்டிற் பரவலாக ஏற்பட்டு வருகின்றது. குறிப்பாகக் கலை இலக்கிய வாழ்க்கையோடும், சமுதாய வாழ்க்கையோடும், கல்வியுலகோடும் இணைந்தவர்களது வாழ்க்கையை விரிவாக அலசுவதன் மூலம் பல்வேறு இலக்கியப் பண்புகள் துலங்கும் என்பது இலக்கிய மாணவர்கள் அறியாத தொன்றல்ல. இந்த வகையிற் பேராசிரியரின் உலகளாவிய பெருமையின் விசாலத்தையும் விலாசத்தையும் இயன்றவரையில் ஆசிரியர் "தான்கலந்து" சொல்லோவியமாக வடித்துள்ளார். இதனை இலக்கிய உலகிற்கு விருந்தாக மட்டுமன்றிக் குருபத்தியின் காணிக்கையாகவும் அமைத்துள்ளார்.

திரு. த. சண்முகசுந்தரம் அவர்களின் கலையும் மரபும் என்ற நூலையும், மீனாட்சி என்ற நாவலையும் வெளியிட்ட தெல்லிப்பழை, கலைப்பெருமன்றம் இந்நூலையும் வெளியிட்டு வைப்பதிற் பேருவகை கொள்கின்றது. தமிழ் கூறும் நல்லுலகிற்குக் 'கலையருவி கண்பதிப்பிள்ளை' பெரு விருந்தாக அமையும் என நம்புகின்றோம்.

பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை வீதி,
அம்பளை, தெல்லிப்பழை.
25-11-1974

ஆ. சிவநேசச்செல்வன்
தலைவர்
கலைப்பெருமன்றம்

இலங்கைப் பல்கலைக் கழக
யாழ்ப்பாண வளாகத் தலைவர்
கலாநிதி க. கைலாசபதி அவர்கள்
வழங்கிய

அணிந்துரை

நன் மாணாக்கனது குருபக்தி, கதாசிரியனது விவரணத் திறன், நாடகாசிரியனது பாத்திர வார்ப்பாற்றல், பத்திரிகையாளனது நுணுக்கவிவர அக்கறை, சமூக சீர்திருத்தவாதியின் கொள்கைப் பற்று, பண்பாளனது பணிவடக்கம், வரலாற்று மாணவனது கால உணர்வு இத்தியாதி பண்புகள் ஒன்றிணைந்து இவ்வாழ்க்கைச் சரித நூலுக்கு முழுமையளிக்கின்றன எனக் கூறின் அது தவறாகாது.

வாழ்க்கை வரலாற்று நூல் எத்தனையோ அதன் வகைகளும் அத்தனை எனலாம். அதற்கெனத் தனி யொரு வடிவம் இருப்பதாகவும் கூறவியலாது. பொதுவாக இலக்கியவாக்கத்திலே உள்ளடக்கமும் உருவமும் பின்னிப் பிணைந்து எவ்வாறு அபேதமாய்க் காணப்படுகின்றனவோ, அவ்வாறே தரமான ஒரு வாழ்க்கைச் சரிதத்திலும் சரிதப்பொருளும் அதற்குகந்த உருவமும் உள்ளார்ந்த வகையில் ஒருமைப்பட்டுக் கிடக்கின்றன. எனினும் நடைமுறையில் சரித நூல்களைச் சிற்சில வகை மாதிரிகளுக்குள் வகுத்தமைத்தல் சாலும்.

சரித நாயகனது வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கால அடைவிற் கூறிச்செல்வது ஒருவகை. பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை கால ஒழுங்கிலே வாழ்க்கையை விவரித்தலே இதன் அடிப்படை எனலாம். பெரும்பான்மை வாழ்க்கைச் சரித நூல்கள் இவ்வகையினவே. சரிதநாயகனது வாழ்க்கையின் பிரதான நிகழ்ச்சிகளை மட்டுமன்றி, அவனது அன்றாட அலுவல்கள், சந்திப்புகள், கூற்றுக்கள்,

உரையாடல்கள், மனோநிலைகள் இவை போன்ற வற்றையெல்லாம் தினப்பதிவு ஏட்டிற் பொறிப்பது போல நுணுக்கமாக விவரித்தல் இன்னொரு வகை. ஆங்கிலத்திலே ஜோன்சன் என்பவரது வாழ்க்கைச் சரிதம் இம்முறையிலே எழுதப்பட்டதாகும். வங்காள மொழியில் 'எம்' என்பார் இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரது சரிதத்தை அவ்வாறே எழுதினார்; அது உலகப் பிரசித்தி பெற்றது.

சரித நாயகனது வாழ்க்கையைத் தனது சுய அநுபவத்தின் அடிப்படையிலும், தனது நினைவுகளின் தொகுப்பாகவும் எடுத்துரைத்தல் பிறிதொரு வகை. இதனைத் தற்சார்புச் சரித நூல் எனலாம். சில சந்தர்ப்பங்களில் இது சுய புராணமாக விரிவதுமுண்டு. மற்று மொரு வகையும் உண்டு. இதனை மறுமதிப்பீட்டுமுறை அல்லது ஆராய்ச்சிமுறை எனல் பொருத்தமாகும். சரித நாயகன் சம்பந்தமான சகல சான்றுகளையும் ஆதாரங்களையும் தேடிப் பெற்றுத் துருவித் துருவி ஆராய்ந்து காலத்தின் பின்னணியில் அவன் வாழ்க்கையையும் அதன் முக்கியத்துவத்தையும் மதிப்பிடுதல் இம்முறையின் சிறப்பியல்பு ஆகும். மேற்கூறுகளிலே இம்முறை பெரிதும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. விமர்சனரீதியில் இத்தகைய நூல் எழுதப்படுவதுமுண்டு.

இவ்வகைகளைச் சார்ந்த ஒவ்வொரு நூலும் முற்றாக ஒவ்வொரு வரையறைக்குள் அடங்கும் எனக் கூறுதல் இயலாது. இவ்வகைகள் ஒன்றோ பலவோ கலந்தமைந்த நூல்களும் உண்டு. கலையருவி கணபதிப்பிள்ளை என்னும் இந்நூலிலே மேற்கூறிய அணுகுநெறிகளின் சாயல்களை ஆங்காங்குக் காணலாம். நூலாசிரியர் த, சண்முகசுந்தரம், தாம் அறிந்த பேராசிரியரை வாசகருக்குச் சிறப்பாகச் சித்திரித்துக் காட்டுகிறார்; ஆயினும் தற்கூற்றுகமட்டும் செய்திகளை அவர் விவரிக்கவில்லை. பேராசிரியரது எழுத்துக்களைச் சான்றாய்க் கொண்டும், இடையிடையே அவரையே பேசவைத்தும் அவரது இயல்பையும் பெருமையையும் வாச

கர்களுக்கு ஆசிரியர் உணர்த்துகிறார். தற்சார்பும் புறநிலை நோக்கும் அளவோடு அமைந்து நூலுக்கு நலஞ்செய்கின்றன. பேராசிரியரின் ஆளுமையும் அவரது பங்களிப்பின் மகத்துவமும் எதுவித மயக்கமுமின்றித் தெளிவாக நூலிலே துலங்குகின்றன.

பேராசிரியரை நேரில் அறிந்தவர்களுக்கும் அவருடன் அளவளாவும் அநுபவம் வாய்க்கப் பெற்றவர்களுக்கும் இந்நூல் நல்விருந்தாக அமையும். சிலருக்கு நினைவுமீட்டலாயும் பின்னோக்காயும் இருக்கும். ஏனையோருக்கு, அன்றாடம் பழகும் வாய்ப்பு எமக்குக் கிட்டவில்லையே என்னும் ஏக்கமும் உண்டாகலாம். தமது கைவண்ணமெல்லாம் புலப்படும் வகையில் பேராசிரியரைப் பெருமைமிகு உயிரோவியமாகத் தீட்டி நிறுத்துவதில் ஆசிரியர் பெருவெற்றி கண்டுள்ளார்.

ஆசிரியர் சண்முகசுந்தரம் தமது குருவிற்குக் காணிக்கையாக இந்நூலைக் கருதக்கூடும்; ஆனால், காலத்தின் தேவையை உணர்ந்து இந்நூல் எழுதப்பட்டமை குறித்து இலக்கிய மாணவர்கள் மகிழ்ச்சியடைவர். இளஞ் சந்ததியினர் அறிந்துகொள்ளக்கூடிய பல சங்கதிகள் இந்நூலில் உள்ளன.

தமிழிலே வாழ்க்கைச் சரித நூல்கள் குறைவு என்று பலரும் அடிக்கடி கவல்வதுண்டு. இக்குறையை உணர்ந்ததாலோ என்னவோ, அண்மைக் காலத்தில் ஈழத்திலே இத்துறைசார்ந்த சில நூல்களை எழுதாதாளர்கள் வெளியிட்டு வருகின்றனர்.

இவருள் ஆசிரியர் சண்முகசுந்தரத்துக்குத் தனியிடமுண்டு. இலக்கிய மாணவர்களும், பொது வாசகர்களும் இந்நூலைப் படித்தின்புற்றுப் பயன் அடைவர் என்பதில் எனக்கு எவ்வித ஐயமுமில்லை.

க. கைலாசபதி

பல்கலைக் கழக வளாகம்,
திருநெல்வேலி,
யாழ்ப்பாணம்.

30-10-74.

புலவர் ம. பார்வதிநாதசீவம் அவர்கள்
வழங்கிய
அணிந்துரை

அறிவெனும் உலகின் தந்தையும் அவனே
அன்பெனும் உலகின் அன்னையும் அவனே
காலம் என்ற பாவையின் நாடியைச்
சாலவும் அறிந்த மருத்துவன் அவனே
புதுமையை நன்றாய்ப் புரிந்தவன் அவனே
பழைமையை நன்றாய்ப் படித்தவன் அவனே.
நிறைவெனும் ஒன்றின் நிலைக்களன் அவனே
நெறியெனும் ஒன்றை அமைப்பவன் அவனே
என்றே உலகோர் ஏத்திட வாழ்ந்த
மேலோன் கலாநிதி வல்லோன் அறிஞன்
கணபதிப் பிள்ளை எனுஞ்சான் ரோனின்
வாழ்வு சிந்தனை கவித்துவச் சிறப்பும்
திந்தமிழ் ஆங்கில வடமொழிச் சிறப்பும்
நாடகப் பண்பியல் மொழிஇயற் சிறப்பும்
நன்கா ராய்ந்தே நம்முளங் கவரச்
சீர்க்கலை அருவி கணபதிப் பிள்ளை
என்னும் இனிய உரைநடை நூலைத்
தேனும் அமுதுங் கலந்ததாம் நடையில்
முத்தின் கோவையோ மணியின் கோவையோ
விண்ணக உடுக்கள் தம்மரும் கோவையோ
என்று வியந்தே உவக்கும் வண்ணம்
பேரா சிரியரின் சீர்சால் மாணவன்
நாடகம் பலவும் நல்கிய கலைஞன்
கதையும் நாவலும் ஆக்கிய வல்லோன்
அறிஞரின் வாழ்வைக் கலைஞரின் வாழ்வை
அழகுறக் காட்டும் எழிலுறுங் குணத்தன்
நாடு வேண்டும் கலைப்பணி யாவும்
பீடுறப் புரியும் பெருந்தகை யாளன்
சிந்தனை கற்பனை கொண்டே விளங்குஞ்
சண்முக சுந்தரம் என்னும் ஆசான்
வழங்கினன் யாவரும் பயனூறும் பொருட்டே.

மாவிட்டபுரம்,
தெல்லிப்பழை,

ம. பார்வதிநாதசீவம்
25-10-1974.

கலையருவி பாய்ந்தது

ஈழத்து யாழ்ப்பாணம் வானம் பார்த்த பூமி. இங்கு ஆறுகளும் அருவிகளும் இல்லை; ஆனால் காலத்திற்குக் காலம் பன்பு நிரம்பிய மனித அருவிகள் பல தோன்றி மறைந்துள்ளன. அப்படியான அருவிகளுள் இரண்டு என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. இன்று அவை சிவம் என்னும் மாக்கடலுடன் கலந்துவிட்டன. ஒன்று கலையருவி, மற்றது மருத்துவ அருவி. கலையருவி க. கணபதிப்பிள்ளை பருத்தித்துறையில் ஊற்றெடுத்தது. மருத்துவ அருவி நா. அண்ணாமலை. அது சுதுமலையில் பெருக்கெடுத்தது. கலையருவி கணபதிப்பிள்ளையைப் பற்றிக் கூறுவதே இந்த நூலின் நோக்கம். மருத்துவ அருவியைப்பற்றிக் கூற யாராவது வருவாரோ?

கலையருவி க. கணபதிப்பிள்ளை, இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்துப் பேராசிரியராக இருந்தவர். இவரைக் கலையருவி என்று அழைக்கலாமோ? இந்தப் பெயரை என் காதில் ஒலிக்கச் செய்தவர் பேராசிரியர் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை. இவர், பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் நல்லாசிரியர். பேராசிரியர் சேதுப்பிள்ளை சூட்டிய 'கலையருவி' என்ற பெயருக்குக் கருத்தும் விளக்கமும் கொடுக்கவே முன்வந்துள்ளேன் இக்கட்டுரைகள் மூலம். அருவிக்குத் தன்நலம் ஏது? பாய்வது அதன் கடமை ஆயிற்றே? இருமருங்கும் பசுமையை ஏற்படுத்துகின்றது அருவி. அதன் தீஞ்சுவை மிக்க நீரைப் பல உயிர்கள் பருகிச் செல்கின்றன. காட்டு யானையும் எருமையும் வந்து நீரைக் குடித்து அருவியைக் கலக்கிச் செல்கின்றன. அருவி கலங்கித் தெளிகின்றது. இருமருங்கும் உள்ள மரங்கள் செடிகள் யாவும் அருவியின் நீரை உறிஞ்சி வளர்கின்றன; வளர்ந்து பூத்துக் காய்த்துக் குலுங்குகின்றன. பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை உருவாக்கிய தமிழ்க் கல்விப் பரம்பரை இந்த நாட்டிற்குமட்டும்

சொந்தமானதன்று. திராவிடம் பற்றி ஆராய்கின்ற எல்லா நாடுகளுக்கும் அது சொந்தமானது. பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை பல்கலைக்கழகத்துப் படிப்பு என்னும் உயர் ஏணியில் ஏறி வீற்றிருந்தவர். பதவி அங்கே உயர் மட்டத்தில்; ஆனால் அவர் தலைசிறந்த கலைஞர். ஆகவே அவரின் உயர் அடிமட்டத்தில் இருந்த பொது மக்களோடு ஒட்டி உறவாடிக் கலந்து நின்றது; நின்று களித்தது. இதுவே அவரின் பெருமை. இப்பெருமையான பண்பு மூலம் அவர் தமிழை வளர்த்தார். தன்னை வளர்க்கவில்லை. தமிழ் ஆராய்ச்சிப் பரம்பரையை வளர்த்தார். இலக்கியத்தை வளர்த்தார். "கற்பனை அற்றவர்களுக்குத்தான் பல்கலைக்கழகம். கற்பனை நிரம்பியவர்கள் எழுதியதைக் கற்பனை அற்றவர்கள் ஆராய்வது ஒருவகை ஆராய்ச்சி. வாழும் தமிழ்மொழியைக் கற்பனைத் திறத்துடன் அறிவியல் அடிப்படையில் ஆராயவேண்டும்" என்பார் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை.

இந்தக் கலையருவியிடம் நான் கண்ட பண்புகள் பல. என்னைக் கவர்ந்த இரண்டு பண்புகள் பற்றி இங்கு அழுத்திக் கூற விரும்புகின்றேன். முதலாவதாக, அவர் மாணவர்களுடன் அன்பாகப் பழகுவார். அதில் நடிப்பு இல்லை. இந்த அன்பு அடி உள்ளத்தில் இருந்து முளைத்து எழுந்தது. இரண்டாவதாக, அவர் எல்லோருக்கும் இனியவர். அது உண்மையான இனிமை. வேப்பங்காயில் தேன் பூசியதுபோலன்று அந்த இனிமை. தேன் போன்றது அவரின் அன்பு. மாணவரிடம் அவர் கொண்ட அன்புப் பண்பை எனக்கு வழிகாட்டியாக்கினேன். அது என் எழுத்துமூலம் வடிவம் பெற்றது.

"கடும் வறட்சி நிலவியது. கயங்காத காற்சட்டை மேற்சட்டை அணிந்து அலுவலகத்துக் கடமை புரிபவர்கள் வியர்வையைப் பற்றிக் குறை கூறினர். பயிரின் வாட்டமும் உழவரின் ஏக்கமும் அவர்களுக்கு விளங்காதவை. திடீரென்று மழை வந்தது. காய்ந்த நிலம்

குளிர்ந்தது. முல்லைக் கொழுந்து என் அறையின் சாளரத்தருகே நிலத்தில் இருந்து மெல்லத் தலை காட்டியது. அதற்கு ஆதாரமாக மரக்கொம்பொன்றை நட்டேன். மழைக்காலம், வெய்யிற்காலம், பனிக்காலம் என வந்து போயின. ஒருநாள் என் சாளரத்தருகே மெல்லிய பூங்காற்றுடன் முல்லைப்பூவின் மணம் தவழ்ந்து வந்தது. "அன்று எனக்கு ஆதாரம் கொடுத்த உங்களுக்கு என் காணிக்கை" என முல்லைப் பூங்கொத்துக் குறுநகை செய்தது. எம் இளைஞர் குழாமும் முல்லையை ஒத்தவர்".

"இளம் முல்லை—1973"

தெல்லிப்பழை மகாஜனக் கல்லூரித் தமிழ்மன்ற வெளியீடு

இவ்வாறு என் கருத்துக்களை எடுத்துக்கூற அவர் பண்பு எனக்கு வழிகாட்டியது.

பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளையின் பெயரால் ஈழநாட்டு மக்களின் கலை பற்றிய ஆராய்ச்சி விரிவாக்கப் படும் முயற்சியில் ஈடுபடவேண்டும். அதுவே அன்னாரின் விழுமிய உயிருக்கு வேண்டும் பொருளாகும்.

நன்றி

இந்த நூலுக்கு அரியதொரு முன்னுரையை வழங்கியுள்ளார் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்து யாழ்ப்பாண வளாக முதல்வர் கலாநிதி க. கைலாசபதி. என் நூலையும் மீண்டும் படித்தேன். அவரின் முன்னுரையையும் படித்தேன். ஆதிமூலமும் கோபுரமும் தான் என் எண்ணத்தில் எழுந்தன. கோபுரத்தின் அழகிற்கு ஈடிணையில்லை. அழகான முன்னுரைக் கோபுரத்தைப் படைத்த கலாநிதி அவர்களுக்கு நான் என்றும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். அவரின் தமிழ்த் தொண்டுமேலும் வலிவும், வளமும், பொலிவும் பெறுவதாக.

செழுமைமிகு பாட்டு மூலம் இந்த நூலுக்கு நல்லாசி வழங்கியுள்ளார் புலவர் ம. பார்வதிநாத சிவம். அவர்களுக்கு எனது உளப்பூர்வமான நன்றி உரித்தாகுக.

இந்த நூல் உருவாதற்கு உந்து சக்தியாக அமைந்தவர்கள் எனது அன்பான நண்பர்கள் கவிஞர் செ. கதிரேசர்பிள்ளை, மயிலங்கூடலூர் பி. நடராசா. இவர்கள் செய்த உதவியை நான் ஒருபோதும் மறப்பதற்கில்லை.

பதிப்பு வேலையை ஏற்று முன்னின்று அயராது உழைத்தவர் யாழ்ப்பாண வளாகத்து நூலக உதவி அதிகாரி, நண்பன் ஆ. சிவநேசச்செல்வன். இவருக்கு நான் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். இவரின் இலக்கியப் புலமையும் ஆர்வமும் எனக்குத் துணையாக அமைந்துள்ளன. இந்த நூலை வெளியிட்ட அம்பளை கலைப்பெரு மன்றத்தினருக்கு என் அன்பு கலந்த நன்றி உரித்தாகுக.

இந்த நூல் முழுவதையும் பொறுமையுடன் பிரதி செய்து தந்தவர் திரு. க. நாகேஸ்வரன். பல வகையிலும் உதவியவர்கள் செல்வன்கள்: அ. அருந்தவநேசன், க. புண்ணியசீலன், சு. கணேசலிங்கம். இவர்களுக்கு என் நன்றி உரித்தாகுக.

இறுதியாக, சுன்னாகம் திருமகள் அழுத்தகத்தினருக்கு நன்றி கூறுவதில் நான் பெருமைப்படுகின்றேன். எம் போன்றவர்களுக்கு இவர்கள் காட்டும் அன்பும் ஆதரவும் இம்மட்டன்று. இந்த நூலை அச்சேற்றிய பெருமை இவர்களையே சாரும். இவர்கள் மேலும் தமிழ்ப்பணி புரிய வேண்டும். அதுவே என் பெரு விருப்பம். ஈழத்துத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்தின் விருப்பமும் அதுவே.

கந்தசுவாமி கோவிலடி
மாவிட்டபுரம்
தெல்லிப்பழை

த. சண்முகசுந்தரம்
12-12-74.

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
பதிப்புரை	iii
அணிந்துரை	v
கலையருவி பாய்ந்தது	ix
1. திண்ணைப்பள்ளியில் ஒருநாள் ...	1
2. கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்பற்றி ஒருநாள்	7
3. அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்பற்றி ஒருநாள்	11
4. தமிழ் உணர்ச்சி பொங்கியது ஒருநாள்	19
5. நாட்டுக்கூத்துக் களரியில் ஓர் இரவு ...	25
6. காலிமுகக் களரியில் மாலை வேளையில்	30
7. வெற்றிலை வாங்கினது ஒருநாள் ...	34
8. மன்னன் சங்கிலிபற்றி ஒருநாள் ...	38
9. காதலிஆற்றுப்படைபற்றி ஒருநாள் ...	43
10. சாசனத் தமிழ்ப்பற்றி ஒருநாள்	48
11. பண்டிதமணிபற்றி ஒருநாள்	51
12. இருநாடகம்பற்றி ஒருநாள்	56
13. வாழ்த்துப்பா	60
14. பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை எழுதியவைகள் சில ..	65

இந்த நூல் உருவாக உதவி தந்தவர்கள் பேராசிரியரின்
பிள்ளைகள் இருவர் :

வைத்தியகலாநிதி க. கந்தசாமிப்பிள்ளை, M. B., B. S. (Cey.)
செல்வி சௌ. கணபதிப்பிள்ளை, பி. ஏ. (சிறப்பு) (இலங்.)

இவர்களுக்கு என் அன்புகலந்த நன்றி.

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்துத் தமிழ்ப் பேராசிரியர்

க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்

B. A. Hons. (Lond.), Ph. D. (Lond.)

வித்துவான் (அண்ணாமலை)

விரிவுரையாளர்: 1936 — 1947

பேராசிரியர்: 1947 — 1965

தோற்றம்: 2-7-1903

மறைவு: 12-5-1968

திண்ணைப்பள்ளியில் ஒருநாள்

ஈழத்துப் பருத்தித்துறையைச் சேர்ந்த நான்மறையோன் மா. முத்துக்குமாரசாமி தம் காலேக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு மான்தோல் ஒன்றிலே இருக்கின்றார். இருந்துகொண்டு நூல் ஒன்றைப் புரட்டிப் பார்க்கின்றார். படலை திறக்கின்ற ஓசை கேட்கிறது. அவ்வூர் வைத்தியர் க. கந்தசாமிப்பிள்ளை புன்முறுவல் பூத்தபடி வருகின்றார். வைத்தியரின் வருகையைக் கண்டதும் அந்தணர் எதிர்கொண்டு அழைக்கின்றார். புன்னகை பூத்தபடி "வருக! வருக! வைத்தியப் பெருந்தகையே", என்கின்றார். பண்பும் அன்பும் நிரம்பிய வைத்தியர் வணக்கம் தெரிவிக்கின்றார்.

"வைத்தியரே! இந்த நேரம் என்னிடம் வந்திருக்கிறீர்கள். ஏது? நீங்கள் நாடிபார்த்து நிறைய எனக்கு மருந்து தந்துள்ளீர்கள். எம்பெருமான் அருளாலும், நீங்கள் தந்த மருந்தினாலும், நான் நற்குகமுடையேன். பின்னர் என்னை நாடி ஏன் வந்துள்ளீர்கள்?"

வைத்திய அறிவும் தமிழ்ப்புலமையும் ஒருங்கே நிரம்பியவர் வைத்தியர். அவரும் விட்டுக்கொடுக்காமல் "உங்கள் நாடியைப் பார்க்க நான் வரவில்லை. நீங்கள் நாடுகின்ற கூத்தன் அருள்புரிவான். உங்கள் உதவியை நாடி நான் வந்திருக்கிறேன்", என்றார்.

"உங்களுக்கு உதவிசெய்ய எப்பொழுதும் நான் சித்தமாக இருக்கிறேன்". என்றார் அருமறையாளர்.

"இதோ, என்பின் நிற்கின்றான் என் மகன். பெயர் கணபதிப்பிள்ளை. இவனுக்கு முறையாக ஆரியமும் தமிழும் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டும்."

“சரிதான், உங்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்ததில் பையனை நான் கவனிக்கவில்லை.” எட்டி நல்லாகப் பார்த்துவிட்டு “பையன் நல்லாக வளர்ந்துவிட்டான்; எந்த நேரமும் இரும்புக்கம்பி வளையம் உருட்டுபவன் இவன்தானே?”, என்றார் அந்தணர் சிரித்துக்கொண்டு.

“அவன்தான் இவன். இப்பொழுது அதிகம் குழப்படி இல்லை. படிக்கவும் ஆசைப்படுகிறான்”, என்றார் வைத்தியர் அடக்கமாக.

“வைத்தியரே! இப்படியான உருண்டைக் கண்கள் உள்ளவர் மிகமிக விவேகியாக இருப்பார்கள். இல்லாவிட்டால் கடும் குள்ளராக இருப்பார்கள். ஆனால்...”

“ஆனால்... என்னுடைய மகன்” என்னும்போது வைத்தியரின் குரலில் சற்று ஏமாற்றம் இழை ஓடியது.

“ஆனால் ஒன்றுசொல்வேன். வைத்தியரே! உங்களுக்குப் பிறந்த பையன் நல்லவனாக இருப்பான். நீங்கள் பண்டைய வாகடத்தை வைத்து முறைப்படி வைத்தியஞ்செய்கின்றீர்கள். பொருள் இல்லாதவர்களுக்கும், உள்ளவர்களுக்கும் உங்கள் தொண்டு சமமாகவே கிடைக்கின்றது. உங்கள் புண்ணியம் ஏழு தலைமுறைக்குப் போதும்”, என்றார் அந்தணர்.

வைத்தியரின் உள்ளம் குளிர்ந்தது. அன்பும் அடக்கமும் உருவானவர் அவர். அந்தணரின் புகழ்ச்சியை ஏற்க விரும்பவில்லை. “ஏதோ எம்பெருமானின் கட்டளைப்படி எல்லாம் நடக்கின்றன. ஒவ்வொருவரும் ஏதோ தொழில் செய்யத்தானே வேண்டும்?”

“பையனை எதுவரையில் படிப்பிக்கலாம் என்ற எண்ணம்?”, என அந்தணர் நேரே அலுவலுக்கு வந்தார்.

“எமது வைத்தியத் தொழிலுக்கும் விடலாம். எல்லாம் அவன் செயற்படி நடக்கும்”.

“காலத்தையொட்டி அங்குளோக் கல்வியும் வேண்டும்”. இது அந்தணரின் குரல்.

“இந்த யோசனையை ஏற்றுக்கொள்கிறேன்; ஆனால் ஆங்கிலக்கல்வி எமது அறத்தை அழிக்கின்றது. தாய் மொழியாம் தமிழை மறக்கச் செய்கின்றது. உங்களிடம் செந்தமிழையும், ஆரியத்தையும் கற்றால் ஒரு போதும் அப்படி நடக்காது.”

“படிப்பவன் படிக்கட்டும். எல்லாவற்றையும் பின்பு பார்த்துச் செய்யலாம். தெய்வம் வழி காட்டும். அது சரி, இன்றைக்கு நல்ல நாள். பையன் இங்கு என்னுடன் நிற்கட்டும். பேச்சுக் கொடுத்துப் பார்க்கின்றேன். நீங்கள் போங்கள். உங்கள் வைத்திய மாலிலே நோயாளிகள் வந்து கூடிவிடுவார்கள்”, என்றார் அந்தணர்.

“நல்லது, அப்படியே சென்றுவருகின்றேன்”, என்று கூறிவிட்டு வைத்தியர் போகின்றார். ஐயரின் படலை ‘கிர்’ என்கின்றது. போகும்போது வைத்தியரின் உள்ளத்திலே ஐயம் ஒன்று முளைத்து எழுகின்றது. அச்சமும் சிறிது உருவாகின்றது. அருமறையோன் முத்துக்குமாரசாமி நல்லவர். பண்பு நிரம்பியவர். அதே நேரத்தில் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதில் மிகவும் கண்டிப்பானவர். தன் எதிர்கால மாணவர்களுக்கு நேர்முகத் தேர்வு ஒன்றை விரிவாக நடத்துவார். அதிலே பார்த்து விவேகம் குறைந்த மாணவர்களைக் கழித்துவிடுவார். எவ்வளவு பணம் கொடுத்தாலும் படிப்பிலே ‘கட்டையான’ மாணவர்களுக்குத் தன் கல்வி மாலிலே இடம் கொடுக்கமாட்டார். ‘நல்ல உருக்கு என்றால்தான் கத்தி கூரும். காய் இரும்பை வைத்துக் கருமான் கூர்க் கத்தியாக்க இயலாது’ என்பது அந்தணரின் பொதுவான கூற்று. தேவாரம் சொல்லுதல், நீதி வெண்பாவிற்குப் பொருள் சொல்லுதல் என்பவைகளில் அந்தணர் தன் புதிய மாணவனை ஈடுபடுத்தினார். “நெல்லண்டைப் பக்கம் போவதுண்டோ?”, என்றார் அந்தணர்: “ஓம்” என்பதைக் குறிக்க மாணவன் தலையை அசைத்தான். “சரி, பூதத் தம்பி நாடகத்திலிருந்து ஒரு பாட்டுப் பாடிக்காட்டு”.

என்றார் ஆசிரியர். பூதத்தம்பி புலம்பலில் இருந்து பாட்டை மாணவன் பாடிக்காட்டினான். அந்தணருக்குத் திருப்தி உண்டாயிற்று. மாணவனின் பாடமாக்குந் திறனைச் சோதித்துப் பார்க்கவே கூத்துப்பாட்டு நடந்தது. வடமொழிக் கல்விக்குக் காது கூர்மையாகவே வேண்டும் என்பது அந்தணரின் கருத்து.

“சரி, நான் கடைத்தெருப்பக்கம் போகின்றேன். நீயும் வா. உன்னை வீட்டிலே விட்டுவிட்டுப் போகலாம். உன் தகப்பனாரையும் காணலாம்”, என்றார் அந்தணர். அந்தணர் முன்னே செல்ல மாணவன் பின்னே சென்றான். இருவரும் வைத்தியரின் வீட்டிற்கு வந்தனர்.

“பையன் மிகமிகப் புத்திசாலி. கண்டிப்பாக முன்னுக்கு வருவான். கல்வி மூலம் பெரும் புகழ் இவனுக்குக் கிட்டும்”, என்றார் அந்தணர்.

“உங்கள் அன்பும் ஆசியும் அவனுக்கு இருக்கும் போது ஒரு குறையும் இல்லை”, என்றார் வைத்தியர்.

“நீங்கள் செய்கின்ற தொண்டு புனிதமானது. நோய் தீர்த்தவர் இறைவனுக்கு நிகர். உங்களுக்கு வைத்தியநாதன் சற்புத்திரனைத் தந்துள்ளார்.” அந்தணரின் குரலில் அன்பு கனிந்தது.

“பையன் இனி உங்கள் பொறுப்பிலே. ஒன்று நான் உங்களுக்கு.....”

“சன்மானம். அதுதானே?”

“உரிய வேளையில் நான் கவனிப்பேன்”, என்றார் கடமையிலே தவறாத வைத்தியர்.

“அதெல்லாம் பின்னர் பார்க்கலாம். நான் போய் வருகின்றேன்.” அந்தணர் போகின்றார்.

பையனின் கல்வி விரைந்து வளர்ந்தது. பல்கலைக் கழகத்திலே வடமொழிக் கல்விக்குரிய கலைமாணித் தேர்விலே முதலாம் வகுப்புச் சித்தி பையனுக்குக் கிடைத்தது; இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்துத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் ஆனான். நன்றிக்கடன் மறவாத பையன்

தான் மொழிபெயர்த்த 'மாணிக்கமலை' என்னும் நூலைத் தன் ஆசானுக்கே படையல் செய்தான்; அந்தச் செய்யுள் மேல்வருமாறு :

"நத்தும் பருத்தித் துறைவாழ் சிவச்சுடர் நான்மறையோன்
ஒத்தநல் லாரியம் செந்தமி மென்னை யுணரவைத்தோன்
முத்துக் குமார சுவாமிக் குருமணி மொய்கழற்கீழ்
வைத்திப் பனுவலை மாணு மவனருள் வாழ்த்துவனே."

'பேரைத் தாங்குபவன் பேரன்' எனப் பேராசிரியர் எப்போதும் கூறுவர். தன் தந்தைமேல் மட்டில்லா அன்பு உடையவர். அதனாலேதான் தன் மூத்த மகனுக்குக் கந்தசாமிப்பிள்ளை எனப் பெயர் வைத்தார். பேரனைப் போலவே இந்தப் பிள்ளையும் வைத்தியத் தொழிலை மேற்கொண்டார். ஒரு வேற்றுமை; இவர் மேல்நாட்டு வைத்திய அறுவை முறையில் இப்பொழுது நிபுணராடிக் கொண்டிருக்கின்றார்.

தான் தமிழ் கற்றதைப் பேராசிரியர் மேல்வருமாறு கூறுகின்றார் :

"..... சிற்றுண்டி அருந்தி முடிந்ததும் என்னோடு பேசத் தொடங்கினார். (அழகசந்தர தேசிகர் — வண. பிரான்சிசு கிங்ஸ்பரி): "ஆரிய மொழிகளைத் தவிரத் தமிழ் மொழியில் எவ்வளவு படித்திருக்கின்றாய்?" என்பதுதான் அவருடைய முதற் கேள்வி. அதற்கு யான், "யாழ்ப்பாணத்திலே எனது ஆசிரியரிடம் பஞ்ச இலக்கணம் ஓரளவிற்குப் படித்திருக்கின்றேன். அவற்றையான் ஒரு சோதனைக்கும் குறித்துப் படியாமையால் ஒரு வேளை அவற்றில் நல்ல பயிற்சி இருக்காது. அன்றியும் என் தந்தையாரும் எனது தமிழ்ப் படிப்பிலேயே மிகுந்த கவனம் எடுத்துவந்ததனால் சிறு வயது தொடக்கம் தமிழையே பெரும்பாலும் பயின்றுவந்திருக்கிறேன்", என்று விடையளித்தேன். உடனே அவர் "அதுதான் முறையான படிப்பு. எம் முன்னோரும் அப்படியே படித்து வந்தனர். அதனால் வல்லுனராகவும் திகழ்ந்தனர்....."

தனது வாத்தியாரைப்பற்றிப் பேராசிரியர் தன் நினைவு அலையிலே மேல்வருமாறு கூறுகின்றார் :

“ ஏனெனில், இளமையில் எனக்குத் தமிழ், சங்கதம் என்னும் மொழிகளை அறிவுறுத்தியவராகிய என்னாசிரியர் பருத்தித்துறை ஆரிய திராவிட மகா பண்டிதர் முத்துக்குமாரசாமிக் குருக்கள் அவர்கள் எனக்குத் தம்மைப்பற்றிச் சொல்லிய சில செய்திகள் என் நினைவுக்கு வந்தன. குருக்கள் அவர்களோ பருத்தித்துறையைச் சார்ந்த தும்பளை, மகாதேவ ஐயரின் புதல்வர். மகாதேவ ஐயரவர்களுக்குச் சில காலம் ஆண்மகவு இல்லாதிருந்தது. அதனால் தமக்கு ஒரு ஆண்மகவு பிறக்குமெனின் அதை வைத்தீஸ்வரன் கோயிலிலே கொண்டுபோய் முடியிறக்கல் முதலிய கருமங்களைச் செய்து வணங்கி வருவதாக நேர்த்திக்கடன் செய்திருந்தார். அதன்பயனாகச் சில ஆண்டுகளின் பின் எனது உபாத்தியாயர் அவர்கள் பிறந்தனர்.....”.

‘ இளங்கதிர் ’ 1951—52, பக், 66

கொழும்புப் பல்கலைக் கழகக் கல்லூரியில் ஒருநாள்

பேராசிரியரின் கல்வியறிவு மிகவும் தரிதமாக வளர்ந்தது. சங்கதம், பாளி போன்ற மொழிகளை அவர் மேலும் கற்றார். இலங்கைப் பல்கலைக் கழகக் கல்லூரியின் தமிழ்ச் சங்கக் கூட்டம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. கூட்டம் என்றால் பெருங்கூட்டம் அன்று. ஒரு சில மாணவரே அங்கு தமிழ்க்கல்வி கற்றனர். ஏனையோர் வேறு பாடங்களைக் கற்றனர். இலத்தீன், கிரேக்கம் ஆட்சி நடத்திய காலம் அது. தமிழ் மாணவர் பலருக்கு 'டமிள்' வராது; வாயில் நுழையாது. வாசிக்கத் தெரியாது; படிக்கத் தெரியாது. பலருக்கு ஏதோ தமிழ் விளங்கும்; ஆனால் பேசவும் பழகவும் விரும்பவில்லை. எண்ணுவது, எழுதுவது, கனவுகாண்பது எல்லாமே ஆங்கிலத்தில்தான். "காய்கறி வாங்குவதற்குத்தான் தமிழ்", என்ற காலம் அது; இதனையே செந்தமிழ்ப் பாவலர் தெ. அ. துரையப்பாபிள்ளை மேல் வருமாறு கூறுகின்றார் :

"செந்தமிழ் சற்று மறியாத வாங்கிலர்
சீர்மை யிருந்திங்கு வந்தவர் போல்
நந்தமி ழர்சிலர் செந்தமிழ் பேசிட
நாணுகிறு ரடி சங்கமின்னே."

'சிந்தனைச்சோலை' — பக், 37

பாரதியாரும் இதனையே "செலவு தந்தைக்கோர் ஆயிரம் சென்றது" என்று கூறி ஏங்குகின்றார். இந்த ஆங்கில மோகத்தை எதிர்த்ததைப் பேராசிரியர் அவர்கள் தன் நாடகம் ஒன்றிலே மேல்வரும் உரையாடலைப் புகுத்தியதன்மூலம் விளக்குகிறார்போலும்:—

“பப்பா மம்மாக்கு றவால் போற்றது. மிச்சம் விரிப்பஞ் சொல்றது. அவங்க றிங்கக்கிலம ஊட்டுக்கு இரிக்கிறது”. “அப்ப நீங்க நிக்கறது. நாங்க போயிற்றி வாறது”.

‘நானூடகம் உடையார் மிடுக்கு’—பக். 30

அரசாங்க உத்தியோகத்தில் உயர் பதவி வகிக்கின்ற தமிழ் மகன் அரசாங்க முகவர் பேசுவது இப்படித் தமிழ்.

தமிழ்ச் சங்கக் கூட்டம் நடைபெறுகின்றது. சங்கதம், பாளி மொழி பயில்கின்ற க. கணபதிப்பிள்ளை எழுந்து அழகசந்தர தேசிகரைப் பார்த்துப் பேசுகின்றார். “தனித்தமிழ் இயக்கம் எனக்கு விளங்கவில்லை; ஒரு வேளை அது தனித்து அமிழ்வதாக இருக்குமோ?” அங்கு கூடியிருந்த மாணவர்கள் சிலர் நகைக்கின்றனர். தமிழ்க் காதலனாகிய தேசிகருக்கு உணர்ச்சி மேலிட்டது. அவருடைய சிறிய கண்கள் அகன்று விரிந்தன. “நல்ல கேள்வி. நேர்த்தியான கேள்வி. அதிலும் நேர்த்தியான மறுமொழி தருவேன். இனி அமைதியாக இருந்து கேட்பீர்களோ?”

கூட்டத்திலே இருந்த ஒருசில மாணவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கணசாடை செய்தனர். இரண்டு “தமிழ்ப் பித்துக்கள்” சேர்ந்துவிட்டால் பேச்சு மணிக் கணக்காக நடக்கும்; மாணவர்களின் உள நிலையை நன்கு உணர்ந்தவர் தேசிகர். “தன் தாய் அழிந்து போவதை யாராவது தனித்து நின்று பார்க்கலாமோ?” என்று கருத்தாழம் உள்ள கேள்வியைத் தொடுத்தார். “சரி, கூட்டம் முடிந்தது. கணபதிப்பிள்ளை! உன்னோடு நான் பேசவேண்டும். அரைமணி நேரம் போதும்”, என்றார். கணபதிப்பிள்ளையும் ‘ஆம்’ எனத் தலை அசைத்தார். இருவருக்கும் உரையாடல் தொடங்கியது. ஏனைய மாணவர்கள் ‘தப்பினோம்’ என்று ஓடிவிட்டனர்.

“நாவுக்கரசர் திருக்குற்றாலத்தில் பாடிய பதிகம் நினைவு உண்டா!” தேசிகர் மிகவும் மிடுக்காகக் கேட்டார்.

“ஆம்!” என்றார் கணபதிப்பிள்ளை.

“சரி முதலாவது பாடலைச் சொல்”.

“தலையே நீ வணங்காய் தலைமலை.....”

“நல்லது தம்பி. தலை என்பது இன்றைய பேச்சுத் தமிழ்ச் சொல். செந்தமிழ்ச் சொல்; நாவுக்கரசர் பாடி மகிழ்ந்த தமிழ்ச் சொல். மருத்து நெய் விற்பவன் ‘சிரநேத்திரானந்த தைலம்’ என்று விற்கிறான். நாவுக்கரசர் தன் பதிகத்திலே தலை, கண், கை, காது என்று பாடியுள்ளார். இப்பொழுது சிரம், நேத்திரம், கரம் உண்டு. வீடு குடிபுகுதல், கிருகப் பிரவேசம் ஆயிற்று. காது குத்துதல் கர்ண பூசணம் ஆயிற்று. இப்படித் தமிழுக்குக் காது குத்துபவர் பலர். திருவடி, பாதம் ஆயிற்று. திருவருட்பயனில் ‘உயிர்’ என்பது சீவன் ஆயிற்று.....”. உணர்ச்சி மிகுந்த தேசிகர் அப்படியே அடுக்கிக்கொண்டு போனார். இளம் கணபதிப்பிள்ளையின் உள்ளத்திலே மாற்றத்தின் அலைகள் புரண்டன. இந்த நிசுழ்ச்சிகளைப் பேராசிரியரான பின், தானே தனது கட்டுரையில் விபரிக்கின்றார்:

“..... கல்லூரியில் உள்ள தமிழ்ப் போதகாசிரியரே அவைக் கூட்டங்களிலும் தலைமை நடாத்துவார். அதனால் தேசிகர் ஐயா அவர்கள் அவை கூடும்போதெல்லாம் அதன் தலைவராக இருந்து நடத்துவதைக் காண்பேன். தமிழ்மொழியில் அவருக்கிருந்த பயிற்சித் திறனையும், ஆர்வத்தையும் அவ்வேளைகளில் அறிந்துகொள்வேன். அதுமட்டுமன்றி யானும் அக்கூட்டங்களில் அடிக்கடி பேசுவது வழக்கம். அந்நேரங்களில் யான் பலப்பல முரட்டு வினாக்களை எழுப்புவதுண்டு. அவைகட்கெல்லாம் தகுந்தபடி விடையிறுத்து என் அறியாமையை நன்கு விளக்கிக் காட்டுவார்.

‘இளங்கதிர்’ மலர் 1, இதழ் 2, பக். 59

‘தேசிகர் நினைவு’ பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை

“.....அவர் (கிங்ஸ்பரி) தமிழ்ப்பற்றிற்கு ஓர் அளவில்லை. தமிழென்றால் உயிரையும் கொடுப்பார். தமிழை

யாரும் இழித்துப் பேசினால் அவரோடு கங்கணம் கட்டிச் சண்டைக்கு எழுந்துவிடுவார்.....”.

அதே பக். 63

“...ஒருமுறை யான் ‘சூரியன்’, ‘சந்திரன்’ என்ற வடமொழிச் சொற்களுக்குத் தனித் தமிழ்ச் சொற்களாகிய ‘ஞாயிறு’, ‘மதி’ என்ற சொற்களைப் பாவிக்கலாமே என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர் ‘ஞாயிறு’, ‘மதி’ என்ற சொற்கள் இப்போது இறந்துவிட்டன...”

அதே பக். 64

இப்படியாகப் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளையிடம் பூத்த தமிழ் ஆர்வம் இத்துடன் நிற்கவில்லை. ‘மாணிக்கமலை’யை வட மொழியிலிருந்து மொழிபெயர்த்தபோது வட சொற்களைக் கையாண்டார். இரண்டாம் பதிப்பிலே வடசொற்கள் பலவற்றை நீக்கி விட்டார். இந்த மொழிப்பற்றுக் காரணமாகப் பேராசிரியரின் உரைநடையில் தமிழ்ச் சொற்கள் இடம்பெற்றன. எடுத்துக்காட்டாக இதனை இங்கு தரலாம்.

“.....இயன்றளவு பிறமொழிச் சொற்களைக் குறைத்துள்ளோம்.....”.

‘பூஞ்சோலை’— முகவுரை

தமிழ்ப்பற்றுக் காரணமாகத் தன் பெயரையே மாற்றி “ஈழத்துக் குழு இறையனார்” என்ற புனை பெயரில் எழுதினார். பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் “கலை மகிழ்னன்” என்ற பெயரிலே எழுதியதும் இதனாலேதான் போலும்.

பேராசிரியர், பருத்தித்துறைக் காட்லிக் கல்லூரியில் ஆங்கிலம் கற்றவர்; இருந்தும் தமிழை மறக்கவில்லை. அங்கும் அவரின் தமிழ் ஆர்வமே தலைதூக்கி நின்றது. இந்த ஆர்வம் வாழ்நாள் முழுவதும் நிலைத்தது. தான் கற்பித்த மாணவர்களுக்கும் இந்த ஆர்வத்தை விதைத்தார்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் பற்றி ஒருநாள்

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகக் கல்லூரியில் வட மொழியைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கற்றுத் தேறிய இளைஞர் கணபதிப்பிள்ளை அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு வித்துவான் தேர்வுக்குப் படிப்பதற்குச் சென்றார். அதுபற்றிப் பேராசிரியருக்கு அழகசந்தர தேசிகர் கூறியவை:

“.....ஆகையால் நீ அண்ணாமலைச் செழுங்கலை நியமத்துக்குச் சென்றால் அங்கு பழைய முறையாகத் தமிழைப் படித்தறிந்த பரம்பரைக் கல்விமான்கள் பலரைக் காணுவாய். அவர்களிடம் நன்கு கற்பதோ டமையாது அவர்களோடு கூடியும் பழகிக்கொள். அன்றியும் தாம் படித்தவற்றை மேனாட்டு முறைப்படி மாணவருக்குத் தமது கூர்ந்த அறிவால் ஆராய்ந்து சொல்லிக் கொடுப்பதில் மிகவல்லவரான விபுலானந்த அடிகளும் அங்கே பேராசிரியராய்ப் போகின்றார்; ஆகையால் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்துக்கு நீ செல்வது மிகவும் நல்லது. தமிழை நன்கு கற்றுத் தமிழன்னைக்குத் தொண்டுபுரிய இதுவே நல்லதருணம். நீ அங்கு போவது எனக்கு மிகவும் உவகை அளிக் கின்றது”, என்றார். அதன்பின் நேரமாகிறபடியால் யான் அவருக்குப் பிரியாவிடை கூறிவிட்டு வீடு சென்றேன்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் சென்றதுபற்றிக் கணபதிப்பிள்ளை எழுதியவை:

“இது முடிந்து சிலநாட்களுக்குப்பின் அண்ணாமலைச் செழுங்கலை நியமம் சென்றேன். அங்கு போனதும்

தேசிகர் அவர்கள் நினைவு எனக்கு வந்தது. அப்பொழுது அவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதவேண்டுமென்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் அங்கு ஓரிடத்து ஒரு தமிழ் அச்செழுத்து எந்திரப்பெட்டி (Type-writer) இருக்கக் கண்டேன். உடனே ஒரு கடிதம் அச்சடித்து அனுப்பினேன். அதுதான் முதன்முதல் யான்கண்ட தமிழ் அச்செழுத்து எந்திரப்பெட்டி. ஆகையினால் அதன்மேல் ஒரு வகையான வியப்பும் ஆசையும் ஏற்பட்டது. அதிலே அச்சடித்து ஒரு கடிதம் இலங்கையில் உள்ளார் யாருக்காவது அனுப்பவேண்டுமென்று என்மனம் ஏவியது. ஏனெனில், இலங்கையிலே அப்படியான தமிழ் அச்செழுத்துப் பெட்டியை யான் அதற்குமுன் ஓரிடமும் கண்டதில்லை. எனவே அச்செழுத்துப்பெட்டி தமிழிலும் இருக்கின்றது. ஏனைய மொழிகளைப்போல அதுவும் எந்திரவகையிற் கூட முன்னேறி வருகின்றது என்பதை, தமிழ், ஆங்கிலம் முதலிய மேனாட்டு மொழிகளைப்போல முன்னேறமுடியாது என்று எண்ணிக்கொண்டு தமிழை இகழ்ந்து ஆங்கிலத்தையே பயின்றுகொண்டு திரியும் எமது நாட்டு நாகரிகப் புலிகளுக்குக் காட்டவேண்டுமென்ற எண்ணம் உடனே எழுந்தது. அதனால் அப்பெட்டியில் நாலேந்து கடிதம் அச்சடித்து இலங்கையிலுள்ள என் நண்பருக்கு அனுப்பினேன். முதற்கடிதம் அழகசந்தரதேசிகர் அவர்களுக்கே. அவர் அக்கடிதத்தைப் பெற்றதும் தமிழிலும் அச்செழுத்துப் பெட்டி வந்திருக்கிறதென்று தமது நண்பருக்குக் கூறி அதற்குச் சான்றாக அக் கடிதத்தையும் காட்டினாரென்று அறிந்தேன்.”

‘இளங்கநிர்’ 1949-50, பக். 61

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக அனுபவங்கள் அவர் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்திருந்தன. அதுபற்றி அவர் கூறியவை :

“... இவ்வாறு தமிழுக்குப் பணிசெய்வதே தமது குறிக்கோளாகக்கொண்டு விளங்கிய விபுலானந்த

அடிகள் தமது நுண்மதியினாலும், ஓயா உழைப்பினாலும் அக்காலத்தில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திற் பெருமையோடு திகழ்ந்தார். அங்கு அடிகளார் இல்லாத கூட்டங்களில்லை: மற்றும் பல்கலைக்கழக வேலைகளும் இல்லை. எங்கு பார்த்தாலும் அவரைக் காணலாம்.

“காலை பத்தரை மணியளவில் பல்கலைக் கழகம் தொடங்கும். அவ்வாறு தொடங்க அடிகளார் தமக் கெனக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள அறையிற்போய் அமருவர். அப்பொழுது அவரைச் சூழ அந்த நாட்களில் தமிழில் பெரும் மணிகளாய் விளங்கிய பெரியார்கள் அங்குவந்து தத்தம் இருக்கையில் இருப்பதைக் காணலாம். அக் கூட்டத்தாருள் அப்பொழுது ஆண்டில் மிக இனையவர் திரு. ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை அவர்களாவார். அடுத்தபடியாக விபுலானந்த அடிகள். ஏனையோர் யாவரும் ஆண்டில் முதியோர்; அப்பெரியாரைத் தமிழ்நாடு எங்கணும் சென்று பொறுக்கி எடுத்தே அங்கு கொண்டு வந்து பல்கலைக் கழகத்தார் சேர்த்தனர் போலும். அக் குழுவினரைச் சேர்ந்த சிறந்த தமிழறிவாளிகளை இக்காலத்தில் காண்டல் அரிது. தமிழில் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் ஒவ்வொருவர் பெருங்கடல். பழைய முறையான கல்வி, இக்காலத்து வித்வான்களைப்போல ஒருவராவது குறிக்கப்பட்ட தேர்வுக்குப் படித்தவர் அன்று. தமிழின்மேல் தாம்கொண்ட ஆர்வ மிகுதியால் தகுந்த ஆசிரியரை அடைந்து படித்தோர்.

அடிகளார் இருக்கும் அறையின் ஒரு பக்கத்தில் பொன்னோதுவார் மூர்த்திகள் எழுந்தருளி இருப்பர். மிகப் பழுத்த சைவப்பழம். அவர் நெற்றியில் முக் குறியாய்த் திருநீறு மிளிரும். ஓரளவு கட்டையான உருவம். இருண்ட நிறம். அருள்களியும் முகம். தாறு பாய்ச்சிக் கட்டித் தோளில் ஒரு சால்வை போட்டுக் கொள்வர். கையில் ஒரு கெண்டிச் செம்போடு வருவர். அவரைப் பார்த்தால் பழைய சிலனடியார் கூட்டத்துள் ஒருவராக எண்ணிவிடலாம். திருவாவடுதுறை ஆதினத்

தைச் சேர்ந்தவர் ; ஓதுவார் குடும்பத்தவர் ; தேவாரத் திருமுறைகளைப் பழைய பண் முறைகளோடு பாடும் பான்மை சான்றவர். அன்றியும் கலிப்பா முதலிய வற்றைப் பாடும் முறைகளையும் பண்டைய வரிப்பாட்டு களைப் பாடும் முறைகளையும் தெரிந்தவர். கர்நாடக சங்கீதத்திலும் அளப்பற்ற அறிவுவாய்ந்தவர். இலக்கண இலக்கியங்களில் இணையில்லா அறிவு படைத்தவர். தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் அதிலும் செய்யுளியல் மாணவர்க்குச் சொல்லிக் கொடுப்பதில் ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத அறிவு சான்றவர். திருவாவடு துறை ஆதினத்திலிருந்து பாடங் கேட்டவர். சிலகாலம் யாழ்ப்பாணம் வித்துவசிரோமணி பொன்னையா உபாத்தியாயரிடமும் கற்றவர்.

அப்பெரியாருக்கு அடுக்க இருப்பர் சர்க்கரை இராமசாமிப்புலவர். அவர் புராண இதிகாசங்களில் மிக்கவல்லுநர். பாட்டுப்பாடும் திறமை வாய்ந்தவர். அவர் ஓர் ஆசகவி. நகைச்சுவை ததும்பப் பேசுவார். இராமநாதபுரம் சமத்தான வித்துவான். திருவாவடு துறை ஆதினத்தையும் சேர்ந்தவர். உயர்ந்த கெம்பீர மான உருவம் வாய்ந்தவர். அவர் அணியும் வெள்ளைத் தலைப்பாகை அவருக்கோர் சடில்லா அழகைத் தரும்; ஆண்டால் முதியோர் எனினும் ஒரு சுந்தரபுருடர்.

புலவர் ஐயா அவர்களுக்கு அடுக்க இருப்பர் கந்தசாமியார். அவர் ஒரு துறவி, இலக்கணப் பெருங் கடல், சோழவந்தான் கிண்ணி மடத்தைச் சேர்ந்தவர். திருவாவடுதுறை ஆதினத்திற் கல்வி பயின்றவர். சைவ சித்தாந்தத்தில் வல்லுநர். அரசன் சண்முகனாரின் மாணாக்கர். கட்டையாய்ச் சிறிது தடித்த உருவம்; கூரிய கண்களும் ஆழ்ந்த கருத்துக்களைக் காட்டும் முகமும் வாய்ந்தவர்.

இப் பெரியாருக்கு அருகில் இருப்பர் பலராமையர் என்னும் அந்தணப் பெரியார். சங்க இலக்கியங்களிலும், சிந்தாமணி, குளாமணி முதலிய காப்பியங்களிலும்

திறமை வாய்ந்தவர். நன்னூல் விருத்தி உரையில் கை தேர்ந்தவர். மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை அவர்களின் மாணாக்கருள் ஒருவர்.

இவருக்கு அடுக்க இருப்பர் இறைஒளி சிவப்பிரகாசம் பிள்ளை அவர்கள்; இருண்ட உருவம், ஆழ்ந்து உற்று நோக்கும் கண்கள்; தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களில் புலமைசான்றவர். ஆங்கிலத்திலும் நல்ல அறிவாளி. மாணிக்கநாயக்கர் கூட்டத்தைச் சேர்ந்து தமிழுக்காக மிகவும் உழைத்தவர். முற்போக்கான எண்ணங்களை உடையவர்.

இங்கே கூறிய பெரியார் யாவரும் அடிகளோடும் சேதுப்பிள்ளையவர்களோடும் சேர்ந்து குலவிப் பேசுவதைக் கேட்டாலும் அவரை, அவ்வாறு பேசும் நேரங்களில் கண்டாலும் எவருக்கும் மிகுந்த உள்ளக் களிப்பும் வியப்புமாய் இருக்கும். சிலவேளைகளில் நானும் அவ்வறையின் ஒரு மூலையில் நின்று அவர் உரையாடுவதைக் கேட்டுக்கொண்டு நிற்பதுண்டு. புலவர் ஐயா அவர்கள் ஏதும் நகைச்சுவை மிளிரும் செய்தியொன்றைச் சொல்வர். அதற்கு மேலாகச் சிவப்பிரகாசம்பிள்ளை அவர்கள் பிறிதொன்றைக் கூறுவர். அப்பொழுது கந்தசாமியார் அவர்கள் இலக்கணத்தை ஒட்டியோ அன்றி உரையாசிரியர்களைச் சான்று காட்டியோ அதற்கு மறுமொழி கூறுவர். இதற்கிடையில் ஒதுவார் மூர்த்தி அவர்கள் அவர் கூறுவதன் உட்பொருள் யாதென்று அறியாது 'தறதற'வென்று விழிப்பர். அப்பொழுது அவ்வறை முழுவதும் ஒரே நகைப்பாய் இருக்கும். அத்தகைய அருமையான கூட்டம். அக்கூட்டத்தில் விபுலானந்த அடிகள் ஒருமாணிக்கம் போல விளங்குவர்."

'இளங்கதிர்' 1951-52. பக். 71-73

விபுலானந்த அடிகள் மீது தான் வைத்திருந்த பெரும் மதிப்பைப் பேராசிரியர் உணர் த்தும்வழியாகக் கூறுபவை இங்கு கவனிக்கவேண்டியவை.

“இந்நூல் உருப்பெறுங் காலத்தே பேராசிரியர் உயர்திரு. விபுலானந்த அடிகள் என் சிறு குடினுக்குச் சிலவேளைகளில் எழுந்தருளுவதுண்டு. அவ்வேளைகளில் யான் யாத்த செய்யுட்களைக் கேட்டு என்னை மேலும் இப்பணியில் ஊக்கிய அடிகளின் அன்புமொழிகள் இன்றும் என் உள்ளத்தை உருக்காநிற்கும்.”

‘மாணிக்க மாலை’—முன்னுரை

தான் எழுதிய ‘சங்கிலி’ நாடகத்தை அடிகளாருக்குப் படையல் செய்தார் பேராசிரியர். அந்த உரை மேல்வருமாறு :

“முத்தமிழ்க் குரவர் உயர்திரு. விபுலானந்த அடிகளின் அன்பார்ந்த நினைவிற்கு”

இதேபோன்று அழகசுந்தர தேசிகர்மீது தான் வைத்திருந்த பெரும்மதிப்பை ‘நாடக’த்தில் உணர்த்தியுள்ளார். அது மேல்வருமாறு :

“தந்தையார் தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள் போலவே தளர்ச்சியுற்ற தமிழன்னைக்குப் புத்துயிர் தருவான் உழைத்தலே தனது வாழ்க்கைக்கு ஊதிய மெனக்கருதாநிற்கும் தா. அழகசுந்தரதேசிகர் அவர்கள் அறுபத்தாறாண்டு நிறைவுற்ற ஞான்று அன்பு மேலீட்டினால் ஆக்கியோன் சாத்தியவை.”

1943இல் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்துத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் பதவிக்குரிய விளம்பரம் வெளியாயிற்று. அப்பொழுது விபுலானந்த அடிகள் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியராக இருந்து பணிபுரிந்தார். அதனை விடுத்து இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு வர அடிகளார் விரும்பியது பேராசிரியரின் அன்பர்களுக்குச் சற்று வருத்தத்தைக் கொடுத்தது. “ஏற்கனவே இருக்கின்ற பெரும் பதவியைவிட்டுத் தன் மாணவனுக்குப் போட்டியாக அடிகளார் இலங்கை வருவது ஏன்?” எனவும் வினவினர் சிலர்! ஆனால் பேராசிரியர் அதனைப் பொருட்படுத்தவில்லை. அடிகளாரை அகமகிழ்ந்து

வரவேற்றார். அவருக்குக் கீழ் நன்கு கடமை புரிந்தார் ; ஒத்துழைத்தார். அடிகளார் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த காலையும் அவரின் இறுதி வேளையிலும் மகன் தந்தையைப் பார்ப்பதுபோல அருகில் இருந்து பணிவிடை செய்தார். இது பேராசிரியர் பெருந்தன்மைக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. இத் தூயசெயல்களால் பேராசிரியரின் மதிப்பு மேலும் பன்மடங்கு உயர்ந்தது. நோய்வாய்ப்பட்ட அடிகளாரை அன்புடன் கவனித்த மற்றவர் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன்.

சென்னைத் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தின் மாநாடு யாழ்ப்பாணத்துத் திருநெல்வேலி பரமேசுவராக்கல்லூரியில் 1951ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றது. விழாவின் ஒரு நாளை நிகழ்ச்சிக்குத் தலைமைதாங்கப் பேராசிரியர் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை இலங்கை வந்திருந்தார். விழா முடிவடைந்ததும் அவர் கொழும்பிற்கு வந்து மேட்டுத் தெருவில் உள்ள சுந்தரம் கைத்தொழில் நிறுவனத்திலே தங்கியிருந்தார். அங்கு வந்ததும் அவர் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையைத் தன் பழைய மாணவன் என்ற முறையில் உரிமை பாராட்டி அழைத்தார். பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையுடன் நானும் போனேன். இருவரும் அளவளாவினர். பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, பேராசிரியர் சேதுப்பிள்ளைக்கு என்னையும் அறிமுகஞ் செய்துவைத்தார். ஈற்றிலே பேராசிரியர் சேதுப்பிள்ளை தமிழ் மாநாடு பற்றிப் பேசினார். கணபதிப்பிள்ளையைப் பார்த்து “நீங்கள் வராதது எனக்கு ஏமாற்றம். இலங்கை வந்ததும் உங்களைப்பற்றி வினவினேன். மாநாட்டில் உங்களுக்கு இடமில்லை என்பதைக் கேட்டதும் எனக்குப் பெரும் துன்பமாக இருந்தது.”

“அதனால் ஒன்றுமில்லை. நான்தானே எதையும் பொருட்படுத்துவதில்லை” என்று கணபதிப்பிள்ளை சிரித்துக்கொண்டு கூறினார்.

“ஒன்றுமில்லையோ? நிறைய இருக்கின்றது. இலங்கையில் ஒரேஒரு பல்கலைக்கழகம் இருக்கின்றது;

அதில் ஒரே ஒரு தமிழ்ப் பேராசிரியர் இருக்கின்றார்; அவருக்குத் தமிழ்மாநாட்டில் இடம் இல்லாவிட்டால் அந்த மாநாட்டால் என்ன பயன்?" என்று உணர்ச்சியுடன் கேட்டார் பேராசிரியர் சேதுப்பிள்ளை. "இந்தக் கருத்தை இலங்கையில் மாநாட்டமைப்பாளரிடம் வற்புறுத்திக் கூறினேன். இனியாகிலும் இப்படிப் பிழை ஏற்படக்கூடாது", என்றார் சேதுப்பிள்ளை நெற்றியைச் சுருக்கிக்கொண்டு.

இத்தனையும் கேட்டுக்கொண்டிருந்த என்னைப் பார்த்துப் பேசினார் சேதுப்பிள்ளை.

"நீங்கள் கணபதிப்பிள்ளையின் மாணவன்; கணபதிப்பிள்ளை எனது மாணவர். நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள் :

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை தலைசிறந்த ஆராய்ச்சியாளர்; மொழி, ஒப்பிலக்கண விற்பன்னர்; வடமொழி வல்லுனர்; தமிழ்ப் பேரறிஞர்; கற்பனைக் களஞ்சியம்; கலை அருவி; உத்தமர். இவரையிட்டுத் தமிழ் உலகம் பெருமைப்படவேண்டும்", என்று கூறினார். பேராசிரியர் சேதுப்பிள்ளை சொன்னவை என் உள்ளத்தை விட்டகலவில்லை.

"இவரிடம் கல்வி கற்றதினால், சேர்ந்து பழகியதினால், நற்பயன் அடைந்தவன் நான்", என்று நான் மறுமொழி கூறியிருக்கவேண்டும். ஆனால் சிறியவன் என்ற படியால் அப்பொழுது அதனைக் கூறாமல் விட்டேன்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்பற்றி அவர் ஒருநாள் பேசியவையே பின்னர் கட்டுரை வடிவமாக அமைந்தன.

தமிழ் உணர்ச்சி பொங்கியது ஒருநாள்

சென்னைத் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தினர் யாழ்ப்பாணத்தில் மாநாடு நடத்தினர். அதற்குப் பேராசிரியருக்கு அழைப்பு வரவில்லை. அதனை அவர் பொருட்படுத்தவில்லை. “அவர்கள் அழைக்கவில்லை. நான் போகவில்லை”, என்று சொல்லி நகைத்தார். “அரசிற் பெரும் பதவி தாங்குகின்ற தமிழ் தெரியாத ஊழியர்களெல்லாரும் மாநாட்டிலே பேசுகின்றனரே”, என்றேன். “இதில் என்ன புதுமை? வள்ளுவனின் குறளை அன்று ஏற்க மறுத்ததும் தமிழ்ச்சங்கம் ஒன்றுதானே?” என்றார் நகைச்சுவையுடன். பேராசிரியரைத் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழக விழா மேடைக்கு வராமல் தடுப்பதற்கு எத்தனையோ முயற்சிகள் நடைபெற்றன. அவைகளை அவர் பொருட்படுத்தவில்லை.

“தமிழ் வளர்ச்சிக் கழக விழாவுக்கு அழைப்பு வந்திருந்தால் எப்படிப் பேசியிருப்பீர்கள்?” என்று வினவினேன். செய்தித்தாளிலே கடமை புரிந்தபடியால் இப்படியாகக் கேட்கின்ற பழக்கம் எனக்கிருந்தது. “தமிழின் இன்றைய நிலைபற்றிக் கண்ணீர் சிந்தப் பேசியிருப்பேன்” என்றார். “பேச்சைச் சொல்லுங்கள்” என்றேன். உடனே பேசினார். அவர் பேசப்பேச அப்படியே எழுதினேன். எழுதிய பின்னர் அதனை அப்படியே வாசித்துக்காட்டினேன். “தினகரனிலே போடலாமோ?” என்றேன். “உன் விருப்பம்” என்றார். அந்தக் கட்டுரை—1951ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல் திங்கள் 29ஆம் நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமைத் ‘தினகரனி’ல் வந்தது. பேராசிரியரின் உள்ளத்தை அப்படியே எடுத்துக் காட்டுகின்றது. எனவே, அதனை அப்படியே இங்கு சேர்த்துக்கொள்கின்றேன் :-

நெடுங்காலமாய் உலகத்திலே பேச்சு வழக்கிலும் செய்யுள் வழக்கிலும் நிலவிவரும் மொழிகளுள் தமிழ் மொழியும் ஒன்று. இது பண்டைக்காலத்து இந்தியாவிலே வழங்கிவந்த திராவிட மொழியின் வழித்தோன்றல். திராவிடம் என்னும் மொழி இந்தியாவில் எக்காலத்தில் பேச்சு வழக்கிலிருந்து வந்தது என்பதையாம் எளிதில் அறிந்து மட்டிட்டுக் கொள்ளுதல் முடியாத காரியமாயிருக்கின்றது.

சிந்துநதிப்பள்ளத்தாக்கில் திகழ்ந்த இந்த நாகரிகத்தை ஆக்கியவர்கள் பேசிய மொழியே திராவிட மொழியாக விருக்கலாம் என்பது ஆராய்ச்சியாளர் சிலரின் முடிவு. பழைமையுந் தொன்மையும் வாய்ந்த இந்த நாகரிகம் பண்டைக்காலம் தொடங்கி ஆரியர் எதிர்ப்புக்குத் தலைசாயாது நின்றவந்தது. பிற்காலத்தில் ஐரோப்பியர் எதிர்ப்புக்கும் இடங் கொடாது ஒங்கி நின்றது.

எனினும், இவ்விரு எதிர்ப்பையும் திராவிட நாகரிகம் சமாளித்து நின்ற போதும் அது ஓரளவிலே தளர்வடைந்தது. இவ்வாறிருக்குங் காலத்தில் ஆங்கிலேயர் இந்தியாவை விட்டகன்றனர். அகன்றபோது அரசுபாரங்களைத் தமது நிழலின்கீழ் இருந்து பழகிய "அரை ஆங்கிலத்துரை" மக்களிடம் ஒப்படைத்துச் சென்றனர். இக் கூட்டத்தவருட் பெரும்பாலானோர் வட இந்திய மக்கள். கனவிலும் எதிர்பாராத நல்ல காலம் பிறந்ததைக் கண்ட வட இந்தியர் தங்களுடைய இனத்திற்கு நெடுங்காலம் பகையாகவிருந்த தென்னிந்திய மக்களை அடிமைப்படுத்த இதுவே தருணம் என எண்ணினர்.

இவ் வடஇந்திய மக்களுள்ளும் இந்தி மொழியைப் பேசும் மக்களே ஒருவகையாய் அரசாட்சியைக் கவர்ந்து கொண்டனர். அதனாலே தென்னாட்டாரை மட்டுமன்றிக் தமது கொள்கைக்கு இணங்காமல் நின்ற ஏனைய வட நாட்டு மொழி பேசுவோரையும் அடக்கி யொடுக்கித் தமது மொழியையும், பண்பாட்டையும் அவர்மேற் சமத்த முயலுகின்றனர்.

வங்காள மொழியை நசுக்குகின்றனர். வங்காள தேசத்தைக் கூறுபோட்டுச் சிதைத்தனர். வீரமக்கள் செறிந்துவாழும் மராட்டிய தேச மக்களது கலைப்பண்பையும் அவர் மொழியையும் சின்னாபின்னமாக்கக் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டு நிற்கின்றனர். அதுபோலவே திராவிட மொழிகளை இருந்தவிடந் தெரியாமல் அழிக்கவும் ஆரவாரஞ் செய்கின்றனர்.

திராவிட மொழிகளாகிய தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் முதலியவை இந்தி மொழியின் எதிர்ப்புக்கு இலக்காகிப் படும் பாடோ பெரும்பாடு. இம்மொழிகளும் அவற்றின் பண்பாடும் அழிந்தொழிந்தால் திராவிட நாகரிகம் என்பது ஏட்டுச் சுவடிப் பொருளாக மாறிவிடும். தென்னாட்டில் வாழும் மக்களும் ஆரியராகி விடுவர். இம்மொழிகளுள்ளும் பழைய திராவிடத்தின் தனிச் சிறப்புடனும் அழகுடனும், இன்றும் விளங்குவது தமிழ் மொழியே. இத் தமிழ் மொழியும், இந்த அல்லோல கல்லோலங்களிற் சிக்குண்டு தத்தளிக்கின்றது. தமிழ் மொழியோவெனின் பண்டைக்காலந் தொட்டு முடியுடைத் தமிழ் மூவேந்தராலும் சங்கத்துச் சான்றோராலும் வளர்க்கப்பட்டு ஒங்கி நின்றது.

ஆனால், வடநாட்டு ஆரியரின் சுரண்டலாலும், தமிழ் நாட்டு ஐந்தாம் படையினர், போலி ஆரியர் ஆகியோரின் நயவஞ்சகத்தாலும் தமிழ் மொழி வளர்ச்சியும் அதன் கலைப்பண்பும் நாளுக்குநாள் குறைந்துகொண்டு வருகின்றன.

தொன்றுதொட்டுத் தமிழ் இயல், இசை, நாடகம் என மூன்று கூறுகத் திகழ்ந்து வருகின்றது. இயற்றமிழ் சொல்வளம், பொருள்வளம், இலக்கிய வளம் நிரம்பியிருந்தது. இசைத்தமிழே உன்னத நிலையில் இருந்து வந்த தென்பதற்குச் சிலப்பதிகாரம், மூவர் தேவாரம் முதலிய நூல்கள் தகுந்த சான்று பகரும். நாடகத் தமிழும் அப்படியே. அன்றிருந்தது போலவே இன்றும் தமிழ் முப்பெரும் பிரிவினதாய் வளருகின்றது எனக் கூறிக் கொள்வர் சிலர். உண்மையிலே பண்டைநாட்

போல இப்பிரிவுகள் செவ்வனே தமிழ்மரபை ஒட்டித் தமிழ்ப்பண்பாட்டுடன் வளருகின்றனவா என்பது ஐயத்துக் கிடனுகின்றது.

முதலில் இயற்றமிழினது இன்றைய நிலையை நோக்குவாம். பண்டை நாட்களிற் போலல்லாது இக்காலத்திலே நாளுக்குநாள் நூற்றுக் கணக்கான சஞ்சிகைகள், மலர்கள், இதழ்கள், நவீனம், சிறுகதை முதலியவை திரள் திரளாக வெளிவருகின்றன. இவையாவும் 'மறுமலர்ச்சி நடை' எனப்படும் ஒரு புது வகையான நடையில் எழுதப்படுகின்றன. இம் மறுமலர்ச்சி நடையோவென்றால் ஒருவகையான "சாம்பார் நடை". ஒரு சிறிது செந்தமிழ் நடையோடு ஒரு கூட்டத்திற் பேசும் பேச்சுத் தமிழையும் சேர்த்து இந்தி, ஆங்கிலம் முதலிய பிறமொழிச் சொற்களை நேரடியாக ஒரு மாற்றமுமின்றி அடுக்கிக் கொதிப்பித்து வசனங்களாக ஆக்கப்பட்டது இந்நடை. இது அவற்றை எழுதுவோருக்கும் அவர் கூட்டத்தாருக்குமன்றி ஏனையோருக்கு நன்கு விளங்காது. ஆனால் இவ் வெளியீடுகள் கண்ணைக் கவரும் படங்களோடு அச்சிடப் படுகின்றமையின் இவை விலைபோகின்றன போலும். இவற்றிலே கணக்கற்ற சிறு கதைகளும் கட்டுரைகளும் இடம் பெறுகின்றன. இவையாவும் அவற்றை எழுதும் ஆசிரியரின் சொந்தச் சரக்கென்று கூறமுடியாது. ஒரு சில அவ்வாசிரியரின் கற்பனையில் எழுந்தவையாக விருக்கலாம். பெரும் பாலானவை எங்கோ பிறமொழியிலுள்ள கதைகளினின்றும் எடுக்கப்பட்டுத் தலைகால் நுள்ளி ஒன்று சேர்த்துப் புடம் போட்டுச் சொந்தமாக்கப்பட்டவை. அன்றியும் இதனைத் தவிரப் பிற பொருளைப்பற்றிக் கட்டுரை எழுதுவோரின் நூல்களையும் எடுத்துக்கொள்வோம்; ஓர் ஆசிரியர் பத்து நூல் எழுதினால் ஒரு நூலில் எழுதியதையே மற்றைய நூல்களிலுந் திருப்பித் திருப்பி வேறு வசனங்களில் அமைத்துச் சொல்வார். ஆனால் இவ்வாறு எடுப்பதிலும் பார்க்க நேரே பிறமொழி நூலைத் தழுவியோ அன்றேல் மொழிபெயர்த்தோ எழுதினால் நன்றாகவிருக்கும். இந்த நூல்களிலே காணப்

படும் தமிழ் மக்களின் பெயரைப் பாருங்கள். அவையாவன: நாத்; ப்பிரபா; ப்பிரேமா, ப்ரேம்சந்த்; அணுத்மா, குமார். பெயர்கள்மட்டும் இப்படி என எண்ணுதல் வேண்டாம். இந்த நூல்கள் எடுத்துக் கூறும் வாழ்க்கையும் தமிழ்நாட்டுக்கப்பாற்பட்டது. இது ஒருபுறமிருக்க “Hurry up”, “Very good” (ஹரி அப், வெரி குட்) என்ற ஆங்கிலச் சொற்கள் பேச்சுத் தமிழோடு வழங்கிய காலம் போய் “ஜல்தி”, “அச்சா”, “சலோ” முதலிய இந்திச் சொற்கள் தமிழில் இடம் பெற்று “இந்திப் பிரவாளம்” என்னும் நடைக்கு அடிகோலுகின்றன. இதற்குப் பக்கத்துணையாகத் தமிழ் நாட்டு வாடுவி நிலையங்களிலும், பாடசாலைகளிலும் இந்திப் பாடங் கற்பிக்கப்படுகின்றது.

இசைத்தமிழைப்பற்றிப் பேசமிடத்து எமது முதாதையரின் காதுகளுக்கு இன்பம் கொடுத்துவந்த கர்நாடக இசைமுறை மலைஏறிக் கொண்டு போகின்றது. அதற்குப் பதிலாக இந்திப் பாணிகளைத் தமிழ் மக்கள் காதில் அள்ளி அள்ளி ஊற்றுகின்றனர் தமிழ்ப்பாடகர். இந்த இந்திப் பாணியும் மேற்குறித்த மறுமலர்ச்சி நடைபோல “ஒருவிதச் சாம்பார்”. இதுவோவெனில் அலிவூட் படப்பாட்டு இசை, ஸ்பானிய இசை, நீகிரோவர் யாகஸ் இசை எல்லாம் கலந்து துளாவிய ஓர் இசையாகும். எங்கு சென்றாலும் இப்பாணிகளே காதில் விழுகின்றன. ஒருத்தி ‘ஆ அ அ’ என்கிறாள். அது முடிந்ததும் ஒருவன் அதற்கு மறுத்தானாக “ஓஓஓ...” என்கிறான். ஒருத்தி “லாரிலப்பா லாரிலப்பா” என்கிறாள். இவற்றைக் கேட்டுத் தலை அசைத்து இன்புறுந் தமிழ் மக்களை நோக்கி “இவற்றில் இன்பமும் உண்டோ?” என வினவினால் “ஓம் இலையிற் மியூசிக் (Light music) நன்றாக விருக்கிறது”, என நவிலுகின்றனர். தமிழ் நாட்டுத் தெம்மாங்கு, பள்ளு, ஆனந்தக் களிப்பு எல்லாம் தலைமறைந்து விட்டன. என்னே காலத்தின் கோலம்!

நாடகத்தின் நிலையும் இவ்வாறே. தமிழ்நாட்டுக் கதை எல்லாம் பறந்துபோய் விட்டன. அப்படிப் படத்

திலும் நாடகத்திலும் அக் கதைகள் எடுத்தாளப்பட்டாலும் உண்மைக்கு மாறாக மாற்றப்பட்ட உருவோடு வருகின்றன. படங்களைப் போய்ப் பார்த்தாலோ அங்கு உண்மையான தென்னிந்திய நாட்டியத்தைக் காண முடியாது. பரதநாட்டியம் இருக்கவேண்டிய இடத்தில் அரைகுறையாய் ஆடை அணிந்த சினிமா நட்சத்திரங்கள் இடுப்பை வளைத்துங் கையை அசைத்துத் தோளை நெளித்துப் பிராணைவத்தைப்பட்டு ஆடுகின்றோமெனத்தம் உடலை வருத்துவதோடு அமையாது பார்ப்பவர் மனதையும் கலக்குகின்றனர். தென்னாட்டு வாழ்க்கையை அடிப்படையாகக் கொண்ட கதைகளிலேயே நட்சத்திரங்கள் நடிக்கும்போது காசுமீரம், வங்காளம், பஞ்சாப்பு ஆகிய நாடுகளில் உள்ளோர் அணியும் உடைகளை அணிந்துகொண்டு நடிக்கின்றனர். இந்த நிலையைக் கண்டு அழவோ, சிரிக்கவோ என்னும் மனநிலை உள்ளத்தெழும். என்னே தமிழ்ப்படும் பாடு.

“இக்காலத்துத் தமிழ் முன்னேறுகின்றது. அதனை வளர்க்க நாம் முன்வந்துள்ளோம்”, என்று மார்தட்டிக் கொடுக்குக் கட்டி மீசை முறுக்கி நிற்கும் தமிழ்ப் புலிகள், கலைக்களஞ்சியச் சிங்கங்கள், கலா விமர்சகர்கள், காற் சட்டைத் துரைமார், ஆங்கிலத் தமிழர், பிரபல பட்ட தாரிகள், அரசியற் சந்தர்ப்பவாதிகள், அரசியற் பிரமுகர்கள் இந்த விசித்திர நிலையை நோக்குவாராக. முத் தமிழ் நாளுக்குநாள் உருக்குலைகின்றது. உண்மையை உள்ளபடி உணர்ந்து வேண்டிய நடவடிக்கை எடுக்காது இத்தமிழ்ப் பெரியார் வீணை களிப்படைந்து இறுமாப்புடன் வெற்றூரவாரஞ் செய்கின்றனர். இவர் தமிழ் மொழியின் உண்மை நிலையை உள்ளம் எண்ணி உருகிக் கண்ணீர் விடும் நாள் எந்நாளோ! அந்நாளே தமிழர்க்கு நன்னாளாகும்.

வாழ்க தமிழ்மொழி!

வீழ்க் போலித் தமிழர்!!

ஆழ்க ஐந்தாம் படையினர்!!!

நாட்டுக்கூத்துக் களரியில் ஓர் இரவு

பருத்தித்துறை நெல்லண்டைக் கோயில் ளீதியில் கூத்து நடக்கின்றது. கல்வியறிவிலே குறைவானவர்கள் ளின் கூத்து அது. அத்துடன் அவர்கள் சாதியிலும் குறைந்தவர்கள். இருந்தாற்போலக் களரியில் இருக்கின்ற வர்களிடம் ஒரு பரபரப்பு. பார்வையாளராகப் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை வந்து நின்றார். கூட்டத்தோடு ஒருவராக மறைந்துநின்ற அவரை யாரோ ஒருவர் கண்டுபிடித்து விட்டார். களரியின் முகப்பிலே வந்து இருக்க வேண்டும் எனப் பலர் ஒரே நேரத்திலே வேண்டி நின்றனர். விளம்பரத்தை விரும்பாதவர் பேராசிரியர். "இங்கேயே நிற்கின்றேன். நித்திரை தூங்குகின்றது. இடையிலே போக வேண்டும்", என்றார். இதற்கிடையில் பல அன்பர்கள் வந்து பேராசிரியரை மொய்த்துக் கொண்டனர். ஒருவர் மிகவும் திறமையாகப் பேச்சைக் கொடுத்தார்.

"ஐயா! நீங்கள் முன்னுக்கு இருந்தால் நல்லது. உங்களைக் கண்டதும் எங்கள் கூத்தாட்டக் காரர்களுக்கு உசார் வந்துவிடும். உங்களைத் திருப்தி செய்வதற்காக மிகவும் கெச்சிதமாக ஆடுவார்கள்", என்றார். இந்த அன்புப் பணிக்கையை மறுக்க முடியாத பேராசிரியர் முன்வரிசையிலே போய் இருந்தார்.

பேராசிரியர் நாடகப்பிரியர் மட்டுமல்லர். சிறந்த நாடக எழுத்தாளரும் தான். கலை அன்பர்கள் எல்லோருக்கும் வேண்டியவர். தற்பெருமை யில்லாதவர்; கலைஞர்களைப் பாராட்ட ஒருபோதும் தவறமாட்டார்; கலைஞருடைய வாழ்க்கை நிலை, குலம், கோத்திரம்,

செல்வம் இவைகளை அவர் ஒருபோதும் பார்ப்பதில்லை; எந்தக் கலைஞனிடம் திறமை இருக்கின்றதோ அந்தக் கலைஞனைப் பாராட்டுவார். கலைஞனுக்கு மதிப்புக் கொடுப்பார்; மற்றவர்களையும் மதிப்புக் கொடுக்கும்படி தூண்டுவார்; நாடகக் கலைஞர்களின் நிலை உயரவேண்டும் என அங்கலாய்ப்பார். இந்த அங்கலாய்ப்பே 'நாடகம்' முன்னுரையில் இடம் பெறுகின்றது. " ... ஐரோப்பா முதலிய நாடுகளில் நாடகம் ஆடுதலை இழிவென நினையார். ஆடுபவரை அன்புடன் ஆதரிப்பார். இந்நிலை எம் நாட்டுக்கு வருவது எந்தநாளோ?" நாட்டுக்கூத்து, தெம்மாங்கு போன்ற மக்கள் கலைச் செல்வத்தில் பேராசிரியருக்கு மிகுந்த ஈடுபாடு உண்டு. கொழும்பு மாநகரிலே தைப்பொங்கல் வேளையில் நகரசுத்தித் தொழிலாளர் நடத்துகின்ற பறைமேள முழக்கத்தைக் கேட்டுத் தாளம்போட்டுச் சுவைப்பார். 'பூஞ்சோலை' என்ற நவீனத்தில் பேராசிரியர் பாத்திரங்களைப் பேசவைக்கின்றார். அந்தப் பேச்சு உண்மையில் பேராசிரியரின் அகத்தில் இருந்து எழுந்தவை.

"அப்பொழுது சாம்பசிவம் "இவை எல்லாம் நாட்டுப்புறத்திலே வாழும் கீழ்மக்கள் களியாட்டு நேரங்களில் பாடும் குப்பை கூளங்கள் என்று கேட்டவுடனேயே சொல்லிவிடலாமே", என்றான்.

அதற்கு அழகசுந்தரன் கூறுவான்: "அப்படிச் சொல்லாதீர்கள். அவற்றை யாரும் ஆக்கவில்லை. அவை தாமாகவே எழுந்தவை. வானத்திலிருந்து வீழ்ந்தவை. சிலந்தியின் அறுந்த வலைபோல அவை நாட்டுப் புறங்களில் காற்றிலே அங்கும் இங்கும் மிதந்து திரிகின்றவை. பல்லாயிரக்கணக்கான ஊர்கள் தோறும் வாழும் பன்னூருயிரக் கணக்கான மக்கள் மனதிற சிக்குண்டு அங்கிருந்து தாமாகவே ஊற்றெடுத்து வெளிப்பாய்கின்றவை. அவ்வண்ணம் பாயும்போது மக்கள் உணர்ச்சி மேலீட்டினால் அவற்றைப் பாடித் தம்மையும் மறந்து இன்புறுகின்றனர். வாழ்க்கையில் தாம் செய்யும் வேலைகளினால்

உண்டாகும் களைப்பை ஆற்றுதற்கும், இன்புறும் நேரங்களில் தம் இன்பத்தைப் பெருக்குதற்கும், துன்புறும் நேரங்களில் அத் துன்பத்தை வெளியிடுதற்கும், போர் புரியும்போது வீரத்தை ஊட்டுதற்கும், பச்சிளம் குழந்தைகளைத் தாலாட்டிக் கண்துயில வைப்பதற்கும், நகை, இழிவரல் ஆகிய மெய்ப்பாடுகளைப் பெருக்கிப் புலப்படுத்துதற்கும் நம் நாட்டு ஆடவரும் மகளிரும் அவற்றை ஏற்ற இசையுடன் பாடிப் பெரும்பயன் அடைகின்றனர்: நீங்கள் எப்பொழுதாவது நாட்டுப்புறங்களுக்குச் சென்றிருக்கின்றீர்களோ? உழவர்கள் தோட்டங்களுக்குத் தண்ணீர் இறைக்கும்போது பாடுவதைக் கேட்கவில்லையோ? அவர்கள் வயல்களில் அருவி வெட்டும் போதும் சூடு மிதிக்கும்போதும் என்னென்ன அருமையான பாடல்களை யெல்லாம் பாடித் தம்மை மறந்து தம் வேலைக் களைப்பினையும் மறந்து இன்பத்திலே சொக்கிப் போயிருக்கின்றனர். ஒன்றும் அறியாப் பாலர்கூட இப்பாடல்களின் இன்பத்தில் ஈடுபட்டு உறங்குவதை நீங்கள் காணவில்லையோ? ஆருயிர்க் கணவரையும் அரும் பெறல் மைந்தரையும் அன்புமிக்க அன்னை தந்தையரையும் பறிகொடுத்து ஆற்றொணாத் துயரில் ஆழ்ந்துறையும் மகளிர் அவலச் சுவை மிக்க இப்பாடல்களின் மூலம் தம் துன்ப உணர்ச்சிகளை வெளியிட்டுத் தம் துயரை மாற்றுவதை நீங்கள் கண்டதில்லையோ?"

'பூஞ்சோலை' — பக். 61—62

சிலப்பதிகார வரிப்பாட்டிலே மயங்கிய பேராசிரியர் அதே அமைப்பிலே 'பூஞ்சோலை'யில் (பக். 27) செய்யுள் களை அமைத்துள்ளார். இதோ ஒரு எடுத்துக்காட்டு:

“கருவிழிகள் தனைநோக்கிக் காதலினாற் கட்டுண்டு
சிறுமிநினை தழுகதனிற் சிக்கினேன் காணென்றாய்
சிறுமிநினை தழுகதனிற் சிக்கிநின்ற யாமாகில்
கருவிழிகள் தாம்வாடிக் கவினழிந்து போங்காலும்
திருவனையா யென்றழைத்துச் சேர்ந்தெனைநீ யனைப்பாயோ.”

‘வான யாத்திரை’ என்னும் நெடுங்கதைச் செய்யுள் நூலிலே வாகட விருத்தத்தைக் கையாண்டுள்ளார். இது பெரும்பாலும் செந்தமிழ் வாணர்களால் விரும்பப் படுவதில்லை. வைத்தியரின் மகனான பேராசிரியருக்கு வாகட விருத்தம் தண்ணீர்பட்டபாடு. எடுத்துக்காட்டாகச் செய்யுள் அடி ஒன்று.

“பாரப்பா வூர்திதா னுயர்ந்து போந்து
பறக்குமொரு சிறப்பதனைப் பகரக் கேளு”

கோமாளிப் பாட்டுக்களைத் தன் நாடகங்களிலே சேர்த்து விடுவார்.

“நன்னானே நாக்கு வெட்டி
நான் கொடுத்த பாக்குவெட்டி”.

என்ற பாட்டைச் சேர்த்தால் என்ன?” என்று என்னை? ஒத்திகைப்போது கேட்டார்.

“கடைசி அடி சரியில்லை” என்றேன்.

“நானும் அதனையே நினைந்தேன்” என்றார்.

இரண்டு அடி நடந்தார்.

“பொன்னாலே காசுக் கட்டி
போட்டுக் கொள்ளடி ஆசைக்குட்டி”.

என்று பாட்டை முடித்தார். இங்கு கவனிக்கவேண்டியது: “வேசை” என்பதற்குப் பதிலாக “ஆசை” என்ற சொல் மாற்றம்.

சங்கிலி நாடகத்தை அவர் சொல்லச் சொல்ல எழுதிக்கொண்டிருந்தேன். “பறங்கியர் ஆட்சியை நையாண்டி செய்யும் பாட்டைச் சேர்ப்போம்” என்றார். அதன்படி சேர்க்கப்பட்ட பாடல்கள் மேல்வருமாறு:-

“என்ன பிடிக்கிறாய் அந்தோனி
எலிப் பிடிக்கின்றேன் சிஞ்சோரே
பொத்திப் பொத்திப்பிடி அந்தோனி
பூறிக்கொண் டோடுது சிஞ்சோரே”.

“சுன்னாகம் சந்தையிலே — பறங்கி
சங்கானைப் போட்டு விட்டான்
பார்த்துக் கொடுப்பவர்க்குப் — பறங்கி
பாதிச் சங்கான் கொடுப்பான்”.

‘சங்கினி’ — பக். 72

“சுன்னாகம்” என்பது சில இடங்களில் “சங்கானை”
என வரும் என்றேன்.

“சுன்னாகம்” உனக்குக் கிட்ட உள்ள ஊர். மானிட்ட
புரத்திற்குக் கிட்டத்தானே? அப்படியே இருக்கட்டும்”
என்றார்.

பொதுமக்களிடம் நிலவுகின்ற கதைகளிலும் பேரா
சிரியருக்குப் பெரும் ஈடுபாடு இருந்தது.

“அந்த அந்த நாட்டிலே உள்ள நாட்டுப் பாடல்கள்
போல இக் கதைகளும் நாட்டு மக்களின் கற்பனைக்
கேணியினின்று பெருகிப்பாயும் வற்றாத ஊற்றுக்கள்.”

“நீரமங்கையர்” — முன்னுரை

காலிமுகக் களரியில் மாலை வேளையில்

“பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை படித்தவர்தான். அதிகம் படித்தவர் என்று சொல்லமுடியாது; ஆனால் இழிசனர் வழக்கிலே நாடகங்களை எழுதித் தமிழைக் கெடுத்தவர். அவருடன் பழகினால் உங்களுக்குள்ள அற்பசொற்ப தமிழ் அறிவும் கெட்டுப்போய்விடும்”, என்று தமிழ்ப்பண்டிதர் ஒருவர் எனக்கு எச்சரிக்கையை விடுத்தார். அந்தப் பண்டிதர் என் தந்தையாருக்கு வேண்டியவர்; அந்த எச்சரிக்கையை அப் பண்டிதர் எனக்கு விடுகின்றபோது அதன் காரணத்தை நான் விளங்க முயற்சி செய்தேன். பேராசிரியர்மீது எழுந்துள்ள பொருமை காரணமாகப் பண்டிதர் கூறுவதாகவும் இது இருக்கலாம்; சில வேளை என்மீது எழுந்துள்ள அன்பு காரணமாகவும் அந்த எச்சரிக்கையை விடுத்திருப்பார் பண்டிதர். பல்கலைக் கழகத்திலே தமிழை ஒரு பாடமாகப் படிப்பதற்கு நான் திட்டமிட்டிருந்தேன். பேராசிரியரை எனக்குப் பல்கலைக்கழகம் புகுமுன்னரே சற்றுத் தெரியும்.

பல்கலைக் கழகத்தில் நான் தமிழைப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். முதலாவது ‘இளங்கதிர்’ வெளியிடுகின்ற வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. எனக்கும் தமிழ்ச்சங்க முயற்சிகளுக்கும் பேராசிரியருக்கும் இணைப்புப் பாலமாக இருந்த பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் மேற் படிப்பிற்காக இலண்டன் மாநகர் சென்று விட்டார்; எனவே எல்லா அலுவல்களையும் மேற்கொண்டு இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ச்சங்க இதழ் ‘இளங்கதிர்’, வெளியிட முயற்சி செய்தோம்.

அப்பொழுது பேராசிரியர் எமக்கு எல்லா உதவிகளையுள் செய்தார். தானும் வருவார் அச்சகத்திற்கு. வேண்டிய இடத்தில் தன் மோட்டார் வண்டியையும் அதன் இயக்குநரையும் தமிழ்ச் சங்கத் தேவைக்கு உபயோகிக்கத் தருவார்—இலவசமாகத் தருவார்—சங்கத்தின் வழிகாட்டியும் பெருந்தலைவரும் பேராசிரியர் தான். மாணவர்கள் எமது முயற்சிக்கு அதிகம் ஒத்துழைப்புத் தருவதில்லை. “தமிழ்ச் சங்கத்தில் சேர்வதில் எனக்கு அக்கறை இல்லை” என்று ஆங்கிலத்திலே பல மாணவர்கள் கூறுவது அக்காலம். பணம்படைத்த மாணவர்கள் ஆங்கில நாடகக் கழகத்திலும் மேலைத்தேயத் தொன்மொழிக் கழகத்திலும் (இலத்தீன், கிரேக்கம்) உறுப்பினராக இருந்து உழைத்தகாலம் அது.

எம்மிடம் இருந்த பொருளைக் கொண்டு ‘இளங்கதிர்’ அச்ச வேலையைத் தொடங்கிவிட்டோம். ஆங்கிலேயராக இருந்த போதிலும், அப்போதைய பல்கலைக்கழக உபவேந்தர் சேர் ஐவொர் யெனிங்சு எமக்கு ஆதரவான மொழிகளைக் கூறினார். இதுபற்றி அவர் எமக்குக் கூறியவை: “சரியோ பிழையோ இதழ் ஒன்றைத் தொடங்குங்கள், அது சில பக்கங்களாக இருந்தாலும் இருக்கட்டும். ஒரு பாரம்பரியத்தைத் தொடங்கினால் அது வளரும். நீங்கள் தொடங்குகின்ற இதழில் பிழை ஏற்பட்டாலும் கூட உள்ளம் உடையப்படாது. அந்தப் பிழைகள் கூட எதிர்காலத்தவர் திருந்தி நடக்க உதவும். உங்கள் முயற்சிக்கு என் ஆதரவு. உள்ள பணத்தைக் கொண்டு இதழை முடியுங்கள்.” இப்படியான ஆசியை எம்மவரில் பலர் அப்போது அளிக்க முன்வரவில்லை. கட்டுரை எழுதித் தரவும் மறுத்தனர் சிலர். இந்த நிலையில் பேராசிரியர் தந்த உதவியை எம்மால் மறக்க முடியாது. சேர் ஐவொர் பலமுறை பேராசிரியருடன் தொடர்புகொண்டு எமது இதழ் முன்னேற்றத்தைப் பற்றி வினவியுள்ளார் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. ‘இளங்கதிர்’ வெளிவந்தது ஒரு தனிக்கதை. அதனை இத்துடன் முடித்துக்கொள்வோம்.

‘இளங்கதி’ருக்குப் பெயர்வைக்க உதவியவரும் பேராசிரியரே. தனித்தமிழ்ப்பற்று அதிலே கலந்துள்ளது. பேராசிரியரிடம் கட்டுரை ஒன்றைக் கேட்டேன். “பின்னர் பார்க்கலாம்”, என்றார். சோம்பல் காரணமாக அது இருக்கலாம் என நினைந்தேன். மீண்டும் நான் கேட்கக் கேட்க அவரும் கடத்திக்கொண்டு வந்தார். இதழ் அடித்துமுடிகின்ற கட்டம் வந்துவிட்டது: பேராசிரியரை மன்றாடினேன். மறுத்துவிட்டார். எனக்குப் பெருஞ் சோர்வும், ஏமாற்றமும் வந்துவிட்டன. அதனை மறைத்துக் கொண்டேன். இது நிகழ்ந்தது பல்கலைக்கழகத்தில். என்னைப் பேராசிரியர் தனது மோட்டார் வண்டியிலே ஏற்றிக்கொண்டுபோய் எனது விடுதியில் விட்டார். எதுவும் சொல்லவில்லை. போய் விட்டார்: வேதனை நிரம்பிய நான் பிற்பகல் மூன்று மணிவரையும் என் அறையில் தங்கிவிட்டேன். பின்னர் சற்றுக் கண்ணயர்ந்துபோனேன், எமது பணியாளன் ஒருவன் வந்து “உங்களைக் காண ஒருவர் வந்திருக்கின்றார்”, என்றான். போய்ப்பார்த்தேன். பேராசிரியர் தன் மோட்டார் வண்டியிலே இருந்தார். “ஒரு அலுவல். உடுத்துக்கொண்டு வா” என்றார். இருவரும் பிராமணக் கடை ஒன்றிற்குச் சென்று நன்கு உணவருந்தினோம். பின்னர் காலிமுகக் களரியை நோக்கி வண்டி சென்றது. அவர் என்னுடன் எதுவும் பேசவில்லை. வண்டியை நிறுத்திப்போட்டு அவர் களரியில் இறங்கினார். நானும் இறங்கினேன். “இளங்கதிரில் நான் எழுதுவது முறையோ?”, என்றார். “ஏன் முறையாகாது?” என்றேன். “மற்றவர்கள் எழுதாமலிருக்கின்றனர். நான் எழுதுவது சரியோ? யோசிக்க வேண்டிய அலுவல் இது” என்றார். “யோசிக்க ஒன்றுமில்லை. கட்டுரை எழுத நேரம் இல்லாவிட்டால் ஆசிப்பாட்டு ஒன்றையாவது எழுதிக் கொடுங்கள்” என்றேன். “இழிசனர் வழக்கு நாடகாசிரியர் நான். எனக்குப் பாட்டு வராது என்பர் சிலர்.” என்றார் சிரித்துக்கொண்டு. ‘காதலி ஆற்றுப் படை’யில் இருந்து சில வரிகளைப் படித்துக்காட்டி விட்டு, “இது எந்தத் தமிழ்? செந்தமிழ் இல்லையோ?”

மீண்டும் கிரிப்பொன்று பிறந்தது. “வண்டியிலிருக்
கின்ற கடதாசியை எடுத்துவா”, என்றார். அப்படியே
செய்தேன். எனக்கு நிறையக் கடலை வாங்கித் தந்தார்.
தனக்குப் பாக்கு வெற்றிலை வாங்கினார். “அரைமணி
நேரம் நீ உலாப் போ”, என்றார். தனியாக அவர்
இருக்க விரும்பியதை உணர்ந்தேன் நான். பொழுது
போக்காக உலாவிப் பின்னர் வந்தேன். “தூவுதும்
மலரே” எனக்காகக் காத்திருந்தது. “படித்துப்
பார். உனக்குப் படித்த பகுதியை எடுத்துக்காட்டு”
என்றார். படித்துப் பார்த்துவிட்டு மேல்வரும் அடிகளைக்
காட்டினேன்?

கவிபல பொழிந்தன வொருபால்
காவிய நிறைந்தன வொருபால்
உரைகள் செறிந்தன வொருபால்
உரைநடை மலிந்தன வொருபால்
சொற்பொழி வெழுந்தன வொருபால்
சொற்போட்டி நிகழ்ந்தன வொருபால்
கழகங்கள் கூடின வொருபால்
கலைமன்று சேர்ந்தன வொருபால்
தமிழ்ப்பண் னிசைத்த தொருபால்
தமிழ்நட நடித்த தொருபால்
நவீன நவின்றன வொருபால்
நம்மறை பகன்றன வொருபால்
அறநெறி அறைந்த தொருபால்
அருண்மொழி விளம்பிய தொருபால்
பழமை நாட்டிய தொருபால்
புதுமை ஓங்கிய தொருபால்.

“நான் நினைந்ததை நீ சொன்னாய்” என்றார்.

“தூவுதும் மலரே” என்ற செய்யுளைச் சேர்த்துப்
பின்னர் செய்யுள் நூல் ஒன்றை வெளியிட்டார்.
நாலுக்கும் அதுவே பெயர்.

வெற்றிலை வாங்கினது ஒருநாள்

விடுமுறை நாட்களில் என்னிடம் மாவிட்டபுரம் வருவார். நானும் அவரிடம் போவேன். திட்டம் போட்டோ, ஓலை எழுதிவிட்டோ என்னிடம் வருவ தில்லை. ஏதாவது கட்டுரை அல்லது செய்யுள் எழுதி முடித்துவிட்டு, என்னிடம் கருத்துக் கேட்க வருவார். என்னுடைய கருத்திற்கு அவர் மதிப்புக் கொடுத்ததை நினைக்க எனக்கே வியப்பாக இருக்கின்றது. ஒருநாள் அதிகாலையில் என் வீட்டிற்கு வந்துவிட்டார். "பருத் தித்துறைச் சந்தைக்கு வந்தேன். நல்ல வெற்றிலை கிடைக்கவில்லை. உடனே தேரை ஓட்டிக்கொண்டு இங்கே வந்தேன்" என்றார். அப்பொழுது நான் பல்கலைக் கழக மாணவன். கண்டதும் நான் எழுந்தேன்: என் தகப்பனாருக்கு அவரை அறிமுகஞ்செய்தேன். "உங்கள் தோற்றத்தைக் கண்டதும் தமிழைக் கண்ட உணர்ச்சி எனக்கு வந்தது" என்றார் பேராசிரியர்.

"என்ன மாதவம் செய்தது இச்சிறு குடில்" என்று கூறி என் தந்தையார் வரவேற்றார். வந்த பேராசிரியர் என் தகப்பனாரைப் பார்த்து "மாவிட்டபுரம் கந்தசாயி கோயில் எழுந்த கதையை எனக்கு விபரமாகச் சொல்லுங்கள்" என்றார். பேச்சுப் பலமணி நேரம் நடந்தது. மாவிட்டபுரம் கோயில் எழுந்த வரலாறு, நாயச்சிமார் வழிபாடு என்ற கட்டுரைகளுக்கு வேண்டிய பொருளை இந்தப் பேச்சின்மூலம் தேடிக்கொண்டார். மாருதப்புர வல்லி வரமுன்னர் கோயிற் கடலையில் சடையனார் என்பவர் வெள்ளி வேலை வைத்து வணங்கினார். இது செவிவழி வந்த கதை. இதை என் தகப்பனார் சொல்லக்

கேட்டதும் “இந்தக் கதையை ஆராய்ச்சி ஏடுகளிற் பதிய வேண்டும். பண்டைத் தமிழர் வழிபாட்டு முறை” எனப் பெரும் மகிழ்ச்சியுடன் கூறினார். இக்கட்டுரைகள் பின்னர் ஞாயிறு ‘தினகர்’னிலே வெளிவந்தன. மாருதப்புர வல்லி கப்பற்பாட்டுப் பற்றியும் வினாவினார். பேசிமுடிந்த தும் வெற்றிலை வாங்க வெற்றிலைத் தோட்டத்திற்கு நான் அழைத்துச் சென்றேன். எனக்கு வேண்டிய தோட்டக்காரர் ஒருவரிடம் போனோம். “வெற்றிலை வேண்டும் பெரியவர்” என்றேன். “தம்பி கொழும்புக் கணுப்பவோ?” என்றார் பெரியவர். “ஓம்” என்றேன்; “நேத்து நல்ல மாத்து வெத்திலை எல்லாம் கிள்ளிப் போட்டன். முத்தாத வெத்திலைதான் கிடக்கு. அங்காலை உடப்பிறந்தாளின்ரை தோட்டத்திலே வேண்டித்தாறன். நிலலுங்கள்”, என்றார் பெரியவர்; பேராசிரியர் இதனைக் கேட்டுத் தன் கையில் இருந்த கடதாசியில் எழுதிக்கொண்டிருந்தார்.

“இப்படியான பேச்சுத் தமிழைக் கேட்க எத்தனை இன்பம். கேட்டாயோ பேச்சை? செந்தமிழில் இரட்டை நகரம் வருவது பேச்சுத்தமிழில் இரட்டைத் தகரமாக மாறும். இங்கே நேற்று, மாற்று, வெற்றிலை, முற்றாத என்பவை, நேத்து, மாத்து, வெத்திலை, முத்தாத என்றாயின” என்றார்.

“பேச்சுத் தமிழ்தான். எங்கள் ஊர்த்தமிழ் கேட்க நல்லாக இருக்கும்” என்றேன்.

“பேச்சுத் தமிழ் என்கிறாய் பேயா! செந்தமிழிலும் இப்படி நிகழும். “ஒற்றுமை”, “ஒத்திருந்தான்” இரண்டும் ஒருபொருட் சொற்கள்தானே? இவை செந்தமிழ் இல்லையோ? இந்தப்புறநடைச் செந்தமிழ் விதி இங்கு பேச்சுத் தமிழ்ப் பொதுவிதி; அதுமட்டுமன்று, உடப்பிறந்தாள் என்பது தூய தமிழ். சக+உதரம் என்பது சகோதரம், சகோதரி என்றாயிற்று. இது வடமொழி. வேண்டித்தாறன். இது வாங்கு என்னும் பொருளால் வந்தது.”

இந்த நிகழ்ச்சியின் விளைவுதான் “ஊருக்கொரு பேச்சு” என்ற கட்டுரையில் இடம்பெற்றது. இது ‘இளங்கதிரில்’ வந்தது. இக்கட்டுரையை எழுதும்படி சென்னை வா னொலி பேராசிரியருக்கு அழைப்பை அனுப்பிக் கௌரவித்தது. இதுவே கட்டுரை பிறந்த கதை. இக்கட்டுரையை அவர் சொல்ல நான் எழுதினேன். கட்டுரையின் சில பகுதிகள் இதோ:—

“செந்தமிழ்ச் சொற்களில் றகரம் இரட்டித்து வந்தால் இரட்டித்துவந்த றகரம் இரட்டைத் தசரங்களாக மாறும். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகப் பின்வரும் சொற்றொடரைத் தருவாம். ‘கடையில் நேற்று முற்றத வெற்றிலை விற்குள்’. இது செந்தமிழ். யாழ்ப்பாணத்து வழக்கு மொழியில் ‘கடையில் நேத்து முத்தாத வெத்திலை வித்தான்’ என்று வழங்குவர்.

இளங்கதிர் II பக். 19

“அரிசியை விலைக்கு வேண்டினான்” என்றால் “அரிசியை விலைக்கு வாங்கினான்” என்பது பொருள்.

அதே பக். 21

“உடன்பாடாக விடையிறுக்கும்போது “ஆம்” என்றும் “ஓம்” என்றும் கூறலாம். யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சில் உடன்பாட்டைக் குறிக்க “ஓம்” என்றே சொல்வர். “சோறு சாப்பிட்டியோ?” என்றால் “ஓம்...ஓம் சாப்பிட்டேன்” என விடையிறுப்பர்”.

அதே பக். 21

எங்கே போனாலும் பேராசிரியரின் காது பேச்சுத் தமிழையே கிரகிக்கும். பருத்தித்துறைப் பேச்சுத்தமிழ், மலைநாட்டுப் பேச்சுத்தமிழ் என்றெல்லாம் சொல்லிச் சுவைப்பார். அப்படியே ஒலித்தும் காட்டுவார். சென்னை வா னொலியில் தன் பேச்சுத்தமிழ்க் கட்டுரை முடிவிலே ஒலித்துக்காட்டினார்;

அறிஞர் பேர்னாட்சோவின் 'பிக்மேலியன்' நாடகத்தில் வருகின்ற மொழியியல் ஆராய்ச்சியாளர் பேராசிரியர் கிக்கின்சு என்று சொல்லி அவரை நாம் கேலி செய்வதுண்டு.

“நான் திருமணமானவன். பிள்ளைகுட்டிக்காரன். பேராசிரியர் கிக்கின்சு அப்படியில்லையே?” என்று சொல்லி நகைப்பார்.

இலண்டன் பல்கலைக் கழகத்தில் மொழி ஆராய்ச்சி நிபுணர் இரேனர், பாணற்று என்பவர்களுடன் சேர்ந்து ஆராய்ச்சி நடத்தியவர் பேராசிரியர். அதனால் சிறந்த மொழி ஆராய்ச்சியாளராகத் திகழ்ந்தார். ஈழத்திலே ஒப்பிலக்கணத்தையும் மொழி ஆராய்ச்சியையும் கல்வெட்டு ஆராய்ச்சியையும் தமிழில் சிறந்த முறையில் நடத்தியவர் பேராசிரியர். இன்று இலங்கையில் இத்துறையில் ஆராய்ச்சி செய்கின்ற அறிஞர்கள் எல்லோரும் பேராசிரியரிடம் கற்றவர்கள். ஆராய்ச்சிப் பரம்பரை ஒன்றை உருவாக்கிய பெருமை பேராசிரியரையே சாரும்.

மன்னன் சங்கிலிபற்றி ஒருநாள்

“எமது நாடு விடுதலை பெற்றுவிட்டது. ஆனபடியால் எமது வரலாற்றையும்—வரலாற்றுடன் ஒன்றிய பெரும் வீரர்களையும் நாம் புதுமுறையாக ஆராய வேண்டும்” என்றார் பேராசிரியர் ஒருநாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை.

“அப்படியான முயற்சியில் பல்கலைக்கழகம் ஈடுபட வேண்டும். பல்கலைக் கழகத்தில் உள்ளவர்கள்தான் அதற்குரியவர்கள்” என்றேன்.

“ஆராய்ச்சி, ஆராய்ச்சி என்று சொல்லிக் கற்பனை வறிதாகியவர்கள் ஏதோ மண்டையை உடைக்கின்றார்கள். பொதுமக்களுக்கு இது பயன் தராது. வரலாற்று வீரர்களைப் பொதுமக்கள் அறியவேண்டுமானால் வீரர்களின் வாழ்க்கையை நாடகமாக்கவேண்டும். செகப்பிரியராலேதான் யூலியசீசர் எல்லோர் உள்ளத்திலும் பதிந்துள்ளார். ஏன் சங்கிலியை எடுத்துப் பார்ப்போம்? சங்கிலி என்றால் சங்கிலித்தோப்புடன் முடிந்து விடுகின்றது”.

“வரலாற்று நாடகத்திற்கு ஏற்ற பொருள்” என்றேன். சற்று யோசித்தேன்;

“ஏன் யோசிக்கின்றாய்? பேச்சுத்தமிழ் நாடகம் எழுதிய நான் வரலாற்று நாடகம் எழுதமாட்டேனா?” என்றார். என் உள்ளத்தை எப்படியோ உணர்ந்து விட்டார்;

“அப்படிச் சொல்லவில்லை; நடை மாறுபட வேண்டும்” என்றேன்;

“நடை மாறுபடவேண்டும். ஆனால் யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுவழக்கை மாற்றமாட்டேன்; எடுத்துக்

காட்டாக “ஓம்” என்றுதான் எழுதுவேன்: சங்கிலியன் பேச்சும் அப்படித்தான் இருக்கும். “ஓம்” என்பது ஓங்கார வடிவின் பொலிவு. நிறைவைக் குறிக்கும்” என்றார்:

“பெரியதம்பிப்பிள்ளையுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பு இது” என்று சொல்லி நகைத்தேன்.

“என்னைப் பொறுத்தவரையும் சங்கிலியும், கோட்டையில் உள்ள விதியனும் மாபெரும் வீரர்கள். இருவரைப்பற்றியும் இரண்டு நாடகம் எழுதலாம். இருவரும் வெற்றி பெற்றிருந்தால் ஈழத்தின் வரலாறே மாறியிருக்கும். கட்டப்பொம்மன் 18ஆம் நூற்றாண்டிலே செய்ததைச் சங்கிலி 17ஆம் நூற்றாண்டிலே செய்து காட்டினான். “அன்னியருக்கு இங்கு என்ன வேலை?” என்பதுதான் இருவரின் கேள்வியும்”. உணர்ச்சி பொங்கப் பேசினார் பேராசிரியர். “அதேபோன்றவர்தான் நாவலர் ஐயா. சுவாமி விவேகாநந்தருக்கு முன்னரே இந்தியாவின் ஆத்மீக விழிப்புணர்ச்சியை உண்டாக்கியவர். அது சரி, நீ இன்றுமுழுவதும் எமது வீட்டில் நில். மதியவேளை உணவும் என்னுடன் இங்கே தான்” என்றார்.

“நான் சைவச்சாப்பாடு”.

“உன்னால் நாங்களும் இன்று சைவமாகுவோம். சங்கிலியனைப்பற்றிச் சிந்திக்க இதுவும் ஒரு நோன்பு” என்று சொல்லி நகைத்தார்.

உடனே அவருடைய பொத்தக அலுமாரியைத் திறந்துவிட்டார். “வேண்டிய பொத்தகங்களை எடு. வைபவமாலை, குவரோச சாமியார், பெரேரா சாமியாரின் இலங்கை வரலாறு” என்று சொல்லிக்கொண்டே போனார். அவர் வைத்திருக்கின்ற நூல்களை எடுக்க முடியாது. எல்லாம் தலைமூக அடுக்கிவைப்பார். “இந்த அறையுள்தான் இந்தப் பொத்தகம் இருக்கிறது. வேறு எங்கும் போகவில்லை” என்பார். ஆயிரக்கணக்கில் அவரிடம் நூல்கள் இருந்தன. அவைகளுக்குள் ‘சுழி’

ஒடுவது எனக்கு வழக்கமாகிவிட்டது. நூல்களை எடுத்துக் கொண்டு “மேடையமைப்பில் ஒரு மாற்றம் புகுத்தலாமோ?” என்றேன்.

“நீ சொல்வது விளங்கவில்லை” என்றார்:

“கதை நிகழ்வதற்கு முதற் களமாகச் சங்கிலியின் அரண்மனையை எடுப்போம். அதிலேதான் ஐந்து, ஆறு காட்சிகளும் இடம்பெறவேண்டும். பிரதான திரையை மூடாமல் நடத்தலாம். நாடகம் பார்ப்பவர்களுக்கு நல்லது; நாடக மேடை ஒழுங்கைச் செய்யவும் இலகு” என்றேன்.

“நீ சொல்வது விளங்குகின்றது. நாடகத்தில் கதை நிகழ் இடம் அடிக்கடி மாறுவதாக யாரோ குறை சொன்னது ஞாபகம்” என்றார் பேராசிரியர்:

“இக்கால வரலாற்று நாடகத்திற்கு எடுத்துக் காட்டாக ஒன்று சொல்” என்றார். அறிஞர் பேர்னாட் சோவின் நெப்போலியன், சீசரும் கிளியோப்பத்தரூவும் என்ற நாடகங்களைப்பற்றிக் கூறினேன் நான்.

“இப்பொழுது அப்பொத்தகம் என்னிடம் இல்லை, சோவின் நாடகம் முழுவதும் அடங்கிய இரண்டு பகுதிகள் இருந்தன. யாருக்கோ கொடுத்துவிட்டேன்”.

“என்னிடம் விடுதியில் உண்டு”.

“சரி வா போய் எடுத்துக்கொண்டு வருவோம்.”

மோட்டார் வண்டியில் அழைத்துப் போனார். பொத்தகங்களோடு திரும்பிவந்தோம். விடுவந்ததும் “நீ சங்கிலிபற்றி விபரக் குறிப்பு எழுது. நான் சோவின் நாடகங்களைப் படிக்கின்றேன்” என்றார். அமைதியாக எல்லாவற்றையும் நான் எனக்குத் தெரிந்தவரையில் எழுதினேன். கலாநிதி மென்டிசு எமக்கு இலங்கை வரலாற்றைப் போதித்தவர். எனவே எழுதுவது எனக்கு இலகுவாக இருந்தது. மேலும் நான் எந்தத் தவறையுஞ் செய்தாலும் பேராசிரியர் என்மீது சினப்பட்டது கிடையாது. பெரும்பிழை ஏதாவது செய்தால் “இவன்

இப்படித்தான்” என்பார்; அவ்வளவும்தான். ஒரு நினைவு வருகின்றது. பல்சலைக்கழக இலக்கண வகுப்பிலே கரும்பலகையில் எழுதியபடி “தகர ஆகாரம்” என்றார் பேராசிரியர் ஒருநாள். “யாம்” “சீஸ்” என்றேன் மெதுவாக, அவருக்குக் கேட்காது என்ற நம்பிக்கையில். அவருக்குக் கேட்டுவிட்டது. என் குரல் நன்கு பழக்கம். கண்ணாடியை எடுத்துவைத்தார். “கேட்டீர்களோ தண்டமிழ் ஆசான் பகிடியை? தகர ஆகாரம்—தகரத்தில் அடைத்த உணவு. “யாம்” என்பதற்குத் தமிழ் பழப்பாணி, “சீஸ்” என்பது வெண்ணெய்க்கட்டி” என்று திருத்தி என்னைத் தண்டியாமல் தண்டித்தார். எல்லா மாணவரிடமும் அவர் இப்படியேதான் நடப்பார்.

சங்கிலிபற்றி விபரக் குறிப்புக்களை எழுதிவைத்தேன். மதியவேளை உணவு நேரமாயிற்று. உணவை அருந்தினோம். நாடகக் களம் அமைப்பதுபற்றிப் பேசினோம். “கதையானது நல்லூர் சங்கிலி அரண்மனை, அதன் முன் உள்ள பூங்கா, அப்பா முதலி வீடு போன்ற இடங்களில் நடக்கும். ஆனபடியால் அடிக்கடி திரையை விட வேண்டாம். சரிதானே?” என்றார். ஓமெனத் தலையை அசைத்தேன்.

உணவு முடிந்ததும் வழக்கம்போலத் தான் உறங்கப் போனார். எனது குறிப்புக்களை வாசித்து நான் மாற்றங்கள் செய்தேன். உறக்கம் முடிந்து வந்ததும் “தா குறப்பை” எனக் கேட்டு வாங்கினார். கொடுத்தேன். வாங்கி வாசித்துப் பார்த்துவிட்டு “நனி நன்று குறிப்பு. நாடகத்தை எழுதுவோம். நாடகத்துள் வரும் ஆடவர் அரிவைகள் யார்? அதனைத் தீர்மானிப்போம்” என்று கூறினார். அப்படியே தீர்மானித்தோம். என்னைப் பார்த்து “நீதான் எனக்குத் துணையாக இருக்கின்றாய். எந்த முன்னுரையிலும், குறிப்பிலும் உன் பெயரைச் சேர்க்க மறுக்கின்றாய். உன் நினைவிற்கு ஆடவர் ஒருவர். சண்முகம் என்று அவர் பெயர். மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமி கோவிலும் இதில் வரும். எழுது” என்றார். அப்படியே எழுதினேன். இந்த நாடக நிகழ்ச்சி சங்கிலியில் 67ஆம் பக்கத்தில் வருகின்றது. சங்கிலி நூலுக்கு மிகவும் விபரமான முன்னுரை

ஒன்றை எழுதினார்: “இலங்கைவாழ் தமிழர் வரலாறு” என்பது அதன் பெயர். அப்பகுதியை எழுதும்போது தான் பேராசிரியரின் ஆராய்ச்சிப் புலமையை - நான் கண்டேன்; கண்டு வியந்தேன். தன் ஆசிரியர்மேற் கொண்ட அன்பு காரணமாக விபுலாநந்த அடிகளின் நினைவுக்குரிமையாக்கினார், சங்கிலிநூலைப் பேராசிரியர். இந்த நாடகத்தை மிகவும் வெற்றிகரமாகப் பல்கலைக் கழகத்தில் நடத்தினோம். குடிதழீஇக் கோலோச்சும் மன்னனாகவே அவர் சங்கிலியைப் படைத்தார்.

“அதெல்லாம் சரி. நான் அரசனாக வந்தால் குடிசனங்கள் என்ன நினைப்பார்கள்?” எனச் சங்கிலி தன் மெய்ப்பாதுகாவலன் வீரமாப்பாணனைப் பார்த்து வினவுகின்றான்.

‘சங்கிலி’—பக். 10.

இந்த உரையாடலே பேராசிரியரின் உள்ளத்தில் இருந்து எழுந்த கருத்தைத் தெளிவாக்குகின்றது: சங்கிலி நாடகத்துள் வரும் கட்டியமும் அதனையே வலியுறுத்துகின்றது.

பேராசிரியருடன் சேர்ந்து சங்கிலிக் கையெழுத்துப் பிரதியை எழுதிய பலன் எனக்கு வீண்போகவில்லை. இரண்டாம் சங்கிலிக்குப் பின்னர் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை வைத்து “இறுதிமூச்சு” என்னும் நாடகத்தை எழுதி முடித்தேன். பிரதியைப் பேராசிரியருக்குக் காட்டினேன். “உங்களுக்குப் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். உங்களுடன் பழகியதன் வீணாவு இது” எனக் கூறினேன்.

“நல்லது, உன் அன்பை மெச்சினேன். உனது பெயரை நன்றிகூறி, எனது நூல் எதிலும் எழுத நீ விடவில்லை. உன்னுடைய நூலில் என் பெயரைக் குறிப்பிடாதே. உன் அன்பை என் நெஞ்சம் அறியும். உனது “வாழ்வு பெற்ற வல்லி” நாடகத்துக்கு முன்னுரை தந்தேன்” என்றார். “சங்கிலி” நாடகம் அச்சேறிய துடன் இலங்கை இலக்கிய உலகில் விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது எல்லோரும் அறிந்த அலுவல். இது விபரமாக ஆராயவேண்டியது; ஆனால் விதியபண்டாரனைப் பற்றி நாடகம் எழுதாமல் பேராசிரியர் காலமாகி விட்டார் என்பதை நினைக்க வருத்தமாகத்தான் இருக்கிறது.

காதலி ஆற்றுப்படை பற்றி ஒரு நாள்

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களிடம் செய்யுள் இயற்றும் திறமை இயல்பாகவே அமைந்திருந்தது. உள்ளநிலை நல்லாக இருக்கும்போது இயல், இசை, நாடகம் என்பவை பற்றித் தாமாகவே பேச்சை ஆரம்பிப்பார். அந்தக் காலத்தில் இருந்த தமிழ்க் கல்வியைப் பற்றியும் செய்யுள் இயற்றற் பயிற்சி பற்றியும் பேராசிரியர் எழுதியவை இங்கு கவனிக்கவேண்டியவை:

“இளமை தொடக்கம் என் எண்ணங்களைப் பாட்டு மூலம் சொல்ல எனக்கு ஆசை. ஓரளவிற்குத் தமிழ் அறிவு வளர்ந்த காலத்திலே என் ஆசிரியப் பெருந்தகை ஆரிய திராவிட மகாபண்டிதர் புலோலி ம. முத்துக் குமாரசுவாமிக் குருக்கள் அவர்கள் யாப்பருங்கலக் காரிகையைச் சொல்லித் தந்தார்கள்; அதனைப் படிக்கும் தோறும் என்னைப் பாட்டுக்கள் பாடும்படி ஊக்குவித்தார்கள். அக்காலம் தொடக்கம் எனக்குப் பாட்டிலே ஒரு தனி விருப்பு; இந்நாட்களில் மாணவர்களுக்குக் கட்டுரை எழுதலைக் கற்பிப்பதுபோல அந்நாட்களில் பாட்டியற்றப் பழக்குதல் மரபு. அதன் விளைவாக மனதிலே உயர்ந்த அரிய உணர்வு என்று எதனைக் கருதினரோ அதனைப் பாட்டிலே கூறுவதிலேயே ஆத்தும் திருப்தி கண்டனர். அக்காலக் கல்வி முறையின் பயனாகப் பாட்டுப் பாடுதல் ஒரு பொழுதுபோக்காக எனக்கும் அமைந்தது;

“இக்காலத்திலே நாவல், சிறுகதை முதலியவற்றின் மூலம் சமுதாய ஊழல்களையும் ஒழுக்க நெறியையும் எழுத்தாளர் உலகத்தார்க்குத் துலக்கிக் காட்டுவது

போல நானும் சமுதாயத்தில் காணும் உயரிய பண்புகளை மட்டுமன்றித் தாழ்ந்த நிலைகளையும் இன்பதுன்பங்களையும் பாட்டிலே தீட்டிக் காட்டுவதில் உளநிறைவு கண்டேன். பாட்டின்மூலம் சிரிக்கலாம். பாட்டின் மூலம் அழலாம். சிரிப்பதிலும் பார்க்க அழுதலே கூடிய சுவையைக் கொடுக்கும். என் வாழ்வில் நகையும் அழுகையும் அதிகமாக எழுந்த காலங்களில் தீட்டிவைத்தவையே இப்பாடல்கள். இவை எனக்கு இன்பத்தை ஊட்டின, இன்றும் ஊட்டுகின்றன.”

“தூவுதும் மலரே”—முன்னுரை

பேராசிரியரின் ‘காதலி ஆற்றுப்படை’ என்ற செய்யுள் நூல் அக்காலத்தில் இலக்கிய உலகத்திலே பெரிய பரபரப்பை ஏற்படுத்தியது. பேராசிரியர் 877 வரிகளைக் கொண்ட இச் செய்யுள் நூலை எழுதி வைத்திருந்தார். அதனை அச்சேற்றும் நோக்கம் அவருக்கில்லைப் போலும். ஈழத்தில் பல எழுத்தாளர்களை உருவாக்கிய பெரியார் ‘ஈழகேசரி’ பொன்னையா அவர்கள். பேராசிரியரின் நட்பைப் பெற்றிருந்தார்; அறிவாளிகளை மதிப்பது ‘ஈழகேசரி’ அதிபரின் உயர்ந்த பண்பு. அதேபோன்று நற்பண்பு நிரம்பியவர்களை மதிப்பது பேராசிரியரின் இயல்பு. ‘ஈழகேசரி’ அதிபரைப் பற்றிப் பேராசிரியர் எழுதிய குறிப்பு இங்கு கவனிக்க வேண்டியது. “இலங்கையில் கலை வளர்ச்சி” என்ற கட்டுரையைப் பேராசிரியர் எழுதினார். கலைப்புலவர்க. நவரத்தினம் எழுதிய “இலங்கையின் கலை வளர்ச்சி” என்ற நூலின் அறிமுகச் சொற்பொழிவே இக்கட்டுரை.

“இதனைக் கையேற்று அச்சவாகனம் ஏற்றிய பெருமை ‘ஈழகேசரி’ பொன்னையா வெளியீட்டு மன்றத்துக்குரியது. திரு. பொன்னையா அவர்கள் உயிரோடு இருந்தபொழுது பலப்பல தமிழ் நூல்களையும் வெளியிட்டுத் தமிழ் மொழிக்கும் எமது நாட்டிற்கும் அரிய தொண்டு புரிந்தார். செத்தும் கொடுத்த சீதக்காதியின் கதைபோல அவர் இறந்தபின்பும் அவரின் பெயரால்

இந்நூல் வெளியிடப்படுவது சாலச் சிறப்புடையதே. அதைக் குறித்துப் பொன்னையா நினைவு வெளியீட்டு மன்றத்தாரை வாழ்த்துகிறேன்.”

“இளங்கதிர்” 1954—55, பக். 113

‘ஈழகேசரி’ அதிபர், கொழும்பு தனியார் மருத்துவ மனை ஒன்றிலே 1950ஆம் ஆண்டில் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தார். அவரைப் பார்ப்பதற்குப் பேராசிரியர் போனார். என்னையும் அழைத்துச் சென்றார். இருவரும் சந்தித்தபோது நிகழ்ந்த உரையாடல் என் உள்ளத்தை விட்டு இன்றும் அகலாது நிற்கின்றது. ‘காதலி ஆற்றுப்படை’ நூல் வெளியீட்டைப்பற்றி ‘ஈழகேசரி’ அதிபர் என்னைப் பார்த்துக் கூறியவை:—

“தம்பி! உங்கள் பேராசிரியரை எங்கள் ‘ஈழகேசரி’ ஆண்டுமடலுக்குக் கட்டுரை ஒன்று எழுதும்படி அன்புடன் கேட்டிருந்தேன். பேராசிரியர் சோம்பல் சற்றுடையவர்; ‘புதிதாக ஒன்றும் எழுதவில்லை. நான் எழுதிய பழைய செய்யுள் ஒன்று இருக்கிறது. அதனை அனுப்புகிறேன்’”, என்று எனக்கு எழுதியிருந்தார். வேலை அதிகமாக இருந்த காரணத்தினால் செய்யுளை ‘ஈழகேசரி’ ஆசிரியரிடம் சொடுத்தேன்; ‘மிகவும் நீண்டுபோய்விட்டது. ஆண்டுமலரில் போடமுடியாது’ என்று ஆசிரியர் கூறினார். கேட்டு வாங்கிய செய்யுளை அச்சிடாவிட்டால் பேராசிரியர் கோபப்பட்டால் என்ன செய்வது?” என்று எனக்குள் கவலைப்பட்டேன். ‘‘சரி, செய்யுளை என்னிடம் கொடுங்கள்’’ என்று ஆசிரியரைக் கேட்டு வாங்கினேன். ‘‘தம்பி, நீங்கள் சொன்னால் நம்பமாட்டீர்கள். நான் மோட்டார் வண்டியிலே பிரயாணம் செய்யும்போது ‘காதலி ஆற்றுப்படையை’க் கைபிடி பத்திரமாகக் கொண்டு பத்துக்கு மேற்பட்ட முறை படித்தேன்; படித்துப்படித்துச் சுவைத்தேன். இதனைப் புத்தகமாக அச்சிட்டால் தமிழுக்குப் பெருமை என நினைத்தேன்; இதுபற்றிப் பேராசிரியருக்கு எழுதினேன். அவர் மறுமொழி எழுதவில்லை. வணிக அலுவலாகக் கொழும்புக்குப் போனேன். பேராசிரியரைக் கண்டு அனுமதி

கேட்டேன்: “தாராளமாக அச்சிடுங்கள்”, என்று மகிழ்ச்சியுடன் கூறினார். அப்படியே அச்சேற்றினேன்” என்று நோயாளியாக இருந்த ‘ஈழகேசரி’ பொன்னையா பேசிக்கொண்டே போனார்.

“அதிகம் பேசினால் களைப்பாக இருக்கும்” என்றார் பேராசிரியர்.

“உங்களுடன் பேசாத வாய் எதற்கு? ஏதோ ஒரு நாள் இந்த வாய் தானாகவே மூடும் தானே?” என்றார் பொன்னையா.

“இன்னும் பல்லாண்டு வாழ்ந்து தமிழ்த் தொண்டு புரிய ஆண்டவன் அருள் புரிவான். தமிழ் வளர்த்த வள்ளல் நீங்கள்”, என்றார் பேராசிரியர். திரு. பொன்னையா பலகாலம் உயிர்வாழவில்லை என்பது பெரும் கவலைக்குரிய அலுவல்.

“தம்பி”, என்று என்னைப் பார்த்துச் சொன்னார் பொன்னையா, “எனக்கு ஒரு குறைதான் இருக்கிறது. ‘காதலி ஆற்றுப்படை’யை எல்லோரும் நன்கு வரவேற்றுள்ளனர். இதுபற்றிப் பலரும் கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார்கள். இந்தச் செய்யுளுக்கு உரை எழுதி மறுபதிப்புச் செய்யவேண்டும். உங்களைப் போன்றவர்கள் பேராசிரியருடன் தினமும் பழகுகின்றவர்கள். பேராசிரியர் சோம்பல் உள்ளவர். உங்களைப் போன்றவர்களால் தான் அவருடைய மேற்பார்வையில் இதனைச் செய்ய முடியும்” என்றார். ‘ஈழகேசரி’ அதிபரின் வேண்டுகோள் நிறைவேறவில்லை. அவர் அமரராகிவிட்டார். பேராசிரியரும் அந்த வேண்டுகோளைக் கவனிக்கவில்லை.

“ஓமர்கய்யாம் பாடல்களையும் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வைத்திருக்கிறேன்” என்றார் பேராசிரியர். “ஆனால் 1938இல் கவிமணி இதனை மொழிபெயர்த்துள்ளார்” எனப் பேச்சைத் தொடர்ந்தார் பேராசிரியர்.

“அதனால் என்ன? இது ஈழத்து அறிஞர் ஒருவரின் மொழிபெயர்ப்பாக இருக்கட்டும். பிரதியைத் தாருங்கள். செலவைப் பொருட்படுத்தவேண்டாம். நான் அச்சேற்றுவேன்”, என்றார் அதிபர் பொன்னையா, இந்தப் பாடல்களின் கையெழுத்துப் பிரதிக்கு என்ன நடந்ததோ தெரியாது.

பேராசிரியர் ‘காதலி ஆற்றுப்படை’யைத் தொடர்ந்து சுவைமிக்க செய்யுள்களைத் தீட்டியுள்ளார். செய்யுள் நல்லாக அமையும்போது எல்லாம் ‘ஈழகேசரி’ அதிபரைப் பற்றிப் பேசுவார். “எனக்குப் புத்தூக்கம் தந்தவர் அவர்,” என்பார்.

காதலி ஆற்றுப்படையைத் தொடர்ந்து செய்யுள்கள் பலவற்றைப் பேராசிரியர் அவ்வப்போது எழுதினார். பழைய செய்யுள் வடிவங்களை வைத்துப் புதிய சூழ்நிலைகளைப் பேராசிரியர் மிக நன்கு தீட்டிக் காட்டுவார். நாடகம், கட்டுரை, செய்யுள், ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை, தொடர்கதை என்பவைகள் எல்லாவற்றிலும் வெற்றிகரமாக ஈடுபடக்கூடியவர், பேராசிரியர் என்ற உண்மையை இப்போது உணர்கின்றேன்.

சாசனத் தமிழ்ப்பற்றி ஒருநாள்

காலஞ்சென்ற தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர் கலாநிதி சேனரத் பரணவித்தானையை நன்கு அறிவேன். 'தினகரனில்' நான் கடமைபுரிந்த போதெல்லாம் அவரை 1950 அளவில் அடிக்கடி தொல்பொருள் ஆராய்ச்சிபற்றிக் காண்பது வழக்கம். அப்பொழுது கலை வல்லார் சண்முகநாதனும் அங்கு கடமைபுரிந்தார். இந்தப் பெருங்கலைஞரே கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச்சங்க ஏடான இளங்கதிருக்குரிய பொறியை வரைந்துதந்தார். இவரும் பேராசிரியருக்கு மிகவும் வேண்டியவர். 'சங்கிலி' நாடகத்தின் மேடை ஏற்றத் திற்கு வேண்டிய கலை அமைப்பை இவரே நேரில் நின்று செய்வித்து நாடகத்திற்குப் பொலிவூட்டினார்.

ஒருநாள் கலாநிதி பரணவித்தானையை நான் பார்க்க கப்போயிருந்தேன். எனக்கிருந்த வரலாற்று ஆர்வத்தைப் பரணவித்தானை பாராட்டுவார். அதனால் என்மீது சற்று மதிப்பும் வைத்திருந்தார். ஒருசில தமிழ்க் கல்வெட்டுக் களைத் தந்தால் ஞாயிறு 'தினகரனில்' போடலாம் என்று கேட்டேன். "சரியாக வாசிக்காமல் அக் கல்வெட்டுக் களை ஒன்றும் செய்யமுடியாது" என்றார் அவர். வாசித்து விளங்கப்படுத்துவதற்குப் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் உதவியும் தேவை எனக் குறிப்பிட்டார் அவர். தொலைபேசியை உபயோகிக்க அனுமதி கேட்டேன். பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையுடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொள்வதே என் நோக்கம்.

"பேராசிரியர் ஒரு வருடன் முன் அறிவித்தல் கொடுக்காமல் கல்வெட்டு ஆராய்ச்சி பற்றிப் பேசுவது சரியல்ல," என்றார் அவர்.

“பறுவாயில்லை; பேசிப்பார்க்கலாம்” என்றேன்; என்னைச் சற்று ஐயப்பாட்டுடன் பார்த்துவிட்டு பரண விதானை தானே தொலைபேசி எண்களைச் சுழற்றினார். பேராசிரியர் நித்திரையாக இருக்கின்றார் என்று மறு மொழி வந்தது. இதனைப் பரணவிதானை எனக்குச் சொன்னார்.

“என்னிடம் தொலைபேசியைத் தாருங்கள்” என்றேன். பரணவிதானை என்னை மீண்டும் ஐயப்பாட்டுடன் பார்த்தார். தலையை அசைத்தார்; பின்னர் தொலைபேசியைத் தந்தார். தொலைபேசியில் பேசுவது பேராசிரியரின் மூத்த மகன் கந்தசாமிப்பிள்ளை என்பது எனக்கு உடனே தெரிந்தது. அவருக்கும் என்குரல் பழக்கமானது. உடனே பேராசிரியரை நித்திரையிலிருந்து எழுப்பிவிட்டார். பேராசிரியர் நேரேவந்து பேசினார்.

“எடேய்! எங்கேயிருந்து பேசுகின்றாய்?” என்றார். காரியத்தை விளக்கிப்போட்டுப் பரணவிதானையின் அலுவலகத்துக்கு வந்து எனக்கு உதவமுடியுமோ என வினாவினேன்.

“எடேய்! உனக்கும் உதவிதான். இது தமிழ்த் தொண்டு. நில் வாறேன்” என்றார். என்னிடம் பேராசிரியர் மரியாதைப் பன்மையைக் கையாண்டது கிடையாது. பதினைந்து நிமிடத்தில் பேராசிரியர் நான் நிற்கின்ற இடத்துக்கு வந்து விட்டார். வந்ததும் எல்லா வற்றையும் வாசித்து விளங்கப்படுத்தினார். கல்வெட்டின் காலம் குறிப்பதுபற்றியும் தெளிவாக்கினார். குறிப்புக்களை எடுத்தேன். என்னுடைய அலுவல் முடிந்துவிட்டது. கலாநிதி பரணவிதானை பேராசிரியரைப் பார்த்து “எனக்குக் கொடுக்காத மதிப்பு இந்தப் பத்திரிகைப் பயலுக்குக் கொடுத்துவிட்டீர்களே!” என்று சொல்லிச் சிரித்தார்.

“இவர் பத்திரிகையாளர் மட்டும் அல்லர். என்னுடைய மகன் போன்றவர். தமிழ்ச் சங்க ஏடு ‘இளங்கதிரின்’ முதல் ஆசிரியர்” என்றெல்லாம் என்னைப் பற்றிப் புகழ்ந்தார். கலாநிதி பரணவிதானை எமக்குத் தேநீர் வழங்கினார். பின்னர் என்னைப் பார்த்து “உங்கள் பேராசிரியர் உண்மையில் பெரியவர். வடமொழி, பாளி, கல்வெட்டுத் தமிழ் வரலாறு எல்லாவற்றிலும் மிகமிகத் திறமைசான். ஆனால் ஒரு குறை; இவருக்குப் பின்னர் இக்கலையில் கைதேந்தவர்களை இவர் உருவாக்கவில்லை” என்றார்.

பேராசிரியரின் முகத்தில் ஏமாற்றச் சாயல் படர்ந்தது. பின்னர் பேசினார். “இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்தும் கூடத் தாய்மொழி ஆர்வம் இன்னும் வேர் ஊன்றவில்லை எமது நாட்டில். என்னிடம் தமிழைச் சிறப்பாகக் கற்கின்ற மாணவர்கள் தொகை கூட்டடும்: ஏதோ செய்வேன்” என்றார். அதன் உண்மையை நான் இன்று உணருகின்றேன். பேராசிரியர் ஆ. சதாசிவம், கலாநிதி கா. இந்திரபாலா, கலாநிதி ஆ. வேலுப்பிள்ளை, கலாநிதி ச. தனஞ்செயராசசிங்கம் போன்றவர்கள் பலரைக் கல்வெட்டு ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுத்தி வெற்றிகண்டவர் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை. இவர் உருவாக்கிய கல்வெட்டுத் தமிழ் ஆராய்ச்சி ஆர்வம் இன்றும் ஈழத்தில் சுடர்விட்டு ஒளிர்கின்றது.

பண்டிதமணி பற்றி ஒருநாள்

பேராசிரியரிடம் இருந்து எனக்கு ஒருநாள் 'ஓலை' ஒன்று வந்தது (6-3-1964). "நேரம் இருந்தால் இந்த வார இறுதியில் புறப்பட்டு வரவும். மிகவும் முக்கியமான அலுவல். தவறாமல் வரவும்" என்பது மட்டுமே அந்தக் கடிதத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தவை. அதன்படி நான் கொழும்பிற்குச் சென்றேன்.

"நல்லது. நீ வந்துவிட்டாய். பண்டிதமணி க்கமாக இருக்கின்றாரோ?" என்றார்.

"யார்?" என்று நான் கேட்டுவிட்டேன். "நாவலர் என்றால் ஒரே ஒரு நாவலர். பண்டிதமணி என்றால் ஒரே ஒரு பண்டிதமணிதான்" என்றார் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை. எனது தவறை நான் உணர்ந்துகொண்டேன்.

"ஒரு மாத காலத்திற்குமேல் நான் அவரைக் காணவில்லை" என்று மறுமொழி சொன்னேன்.

"இன்றைக்கே நீ திரும்பிப் போக வேண்டும். முக்கியமான அலுவல் இருக்கின்றது. பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை எழுதிய 'இலக்கிய வழி' என்ற நூலைப் பல்கலைக்கழகப் புகுமுகவகுப்புத் தேர்விற்குப் பாடநூலாக்கக் கருதியுள்ளோம்" என்றார் பேராசிரியர்.

"யார் இது? கருதியுள்ளோம் என்கின்றீர்கள்? நீங்கள்தானே முடிவுசெய்ய வேண்டும்" என்று கூறினேன்;

“இல்லை, கலாநிதி சு: வித்தியானந்தன், உனது நண்பன் எம். எம். உவைஸ், நான் ஆகியோர் முடிவு செய்துள்ளோம்” என்றார்.

“நல்லது” என நான் மறுமொழி சொன்னேன். இதற்குப் போய் என்னை 256 கல் தூரப் பிரயாணம் செய்ய வைத்துள்ளீர்களே என்று சொல்ல வாய்வந்தது. என்றாலும் பேச்சை அடக்கிக் கொண்டேன்.

“ஒருவர் வாழும்போதே அவருக்கு மரியாதை செய்யவேண்டும்; பண்டிதமணிக்கு இந்த மரியாதையைத்தான் என்னால் செய்யமுடியும். ஒரு அலுவல்” என்றார்.

“எது?” என நான் வினவினேன்.

“இப்போதுள்ள பதிப்பைத் திருத்தியமைக்க வேண்டும். இன்னும் மூன்று நான்கு கட்டுரைகளை அவரிடம் சொல்லிச் சேர்த்து மறு பதிப்பு வரவேண்டும். அத்துடன் விளக்கக் குறிப்புக்களும் சேர்த்துக்கொண்டால் நல்லது. மாணவரின் தேவையை மனதில் வைத்துத்தான் இப்படிச் சொல்கின்றேன்” என்றார். நான் நிதானமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். “நீ இன்றைக்கே போய்ப் பண்டிதமணியிடம் இதுபற்றிப் பேசிக்கொண்டு மீண்டும் திரும்பி வா” என்றார். பின்னர் பலவற்றையும் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். “பாடவிதானம் விரைவில் அச்சாகப்போகின்றது. ஆனபடியால் திருத்தியபதிப்பு உடனே வரவேண்டும்” என்றார்.

நான் மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் வந்தேன். பண்டிதமணியிடம் போய் விபரத்தைச் சொல்வதற்காகத் திருநெல்வேலிக்குப் போனேன். அவர் மட்டுவிலுக்குப் போய்விட்டார் எனவும் ஒரு கிழமைக்குத் திரும்பி வர மாட்டாரெனவும் அறிந்தேன். பின்னர் புலவர் ம. பார்வதிநாதசிவம் அவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு மட்டுவிலுக்குப் போனேன். நாங்கள் பேசியதைப் பொறுமையாகப் பண்டிதமணி கேட்டுக்கொண்டிருந்

தார். மிகவும் அடக்கமாக "நல்லது" என்றார். "இதற்குப் பஞ்சாட்சரத்தின் உதவியும் தேவை" என்றார் பண்டிதமணி. மட்டுவில் இருந்து நேராக அ. பஞ்சாட்சரத்தின் வீட்டிற்கு உரும்பராய்க்கு நாம் இருவரும் போனோம். எல்லாவற்றையும் விபரமாக அவருக்கு விளங்கப்படுத்தினேன். "விரைவில் அச்சேற்றவேண்டும். சுன்னாகம், 'திருமகள்' தான் சரியான இடம்" என நான் யோசனை கூறினேன்.

"நானும் அப்படியே நினைத்தேன். திருமகள் அழுத்தக அதிபர் திரு. மு. சபாரத்தினம் அவர்களால்தான் இந்த அலுவல் நிறைவேறும்" என்றார் நண்பர் பஞ்சாட்சரம். அதன்படி மூவரும் சுன்னாகம் வந்து திரு. சபாரத்தினம் அவர்களின் இணக்கத்தைப் பெற்று அவரை இந்த அச்ச வேலையை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொண்டோம். நண்பர் பஞ்சாட்சரத்தின் மகிழ்ச்சிக்கோ அளவில்லை.

நான் மீண்டும் கொழும்புக்குப் போய் நடந்த வற்றைப் பேராசிரியருக்கு விபரமாகச் சொன்னேன். அவரின் முகத்தில் தோன்றிய குறுநகையைக் கண்டேன். இதனால் அவர் பெரும் மகிழ்ச்சி அடைந்துள்ளார் என்பதை நான் உணரக்கூடியதாக இருந்தது.

"எனக்கு ஒரு பயம் இருந்தது. பண்டிதமணி மிகவும் அடக்கமாக வாழ்பவர். சிலவேளை மறுத்தாலும் என்ற பயம் என் உள்ளத்தில் குடி கொண்டிருந்தது. சரி நல்லது. நீ என்னுடன் இங்கே நில். சாப்பிட்டுவிட்டு மேலும் பேசலாம்" என்றார். அவருடைய மேசையில் புத்தகங்கள் சிதறிக் கிடந்தன. பொழுதுபோக்கிற்காக பேராசிரியர் எழுதிய நூல்களைப் புரட்டிப் பார்த்தேன். பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் என் உள்ளத்தில் ஓர் எண்ணம் எழுந்தது. "பழந்தமிழ்மணியாய் பண்டித மணியைப் பெருமைப்படுத்த விரும்புகின்றீர்கள். நீங்கள் எழுதிய நூல்களைப்பற்றி ஒன்று கேட்கலாமோ?" என்றேன்.

“ நல்லாகக் கேள். மறுமொழி சொல்வேன் ”
என்றார்.

உடனே பேராசிரியர் எழுதிய நூல்களை வைத்துக்
கொண்டு மேல்வருகின்ற பந்திகளை அவருக்கு வாசித்துக்
காட்டினேன்.

“தென்னந் தோப்புச் சேர்ந்து சென்று
கத்தி கொண்டு மரமே லேறிப்
பருவத் திளநீர் பார்த்துமெல் லிறக்கிக்
கொண்டு வந்து குழுமி யிருந்து
வெட்டிக் குடித்தே யாரவா ரித்தாம் ”

காதலி ஆற்றுப்படை பக். 9.

“கூசா திதைக் கூறிட்டென்
ஆசாற் பெற்ற மந்தரத்தால்
தேசார் தேவர் யார்வேண்டும்
பேசா திங்குக் காண்பிப்பன் ”

மாணிக்கமாலை பக். 101.

“ஆனை அவள்தந்தாள் அயலலை மணந்துவிட்டேன்
கோணி எனதுமனம் குவிந்துநிற்கும் துயர்த்தடத்தில்
கோணித் துயர்த்தடத்தில் குவிந்துமிக நின்றலினால்
நாணி நிலைமையிதை நானகற்ற என்செய்வல்
நாணி நிலைமையிதை நானகற்ற ஓடெடுத்துப்
பேணித் துணியோடு பிறநாட்டில் அலைதல்நன்றே.

பூஞ்சோலை பக். 65.

மாலை வெய்யில் மங்கலாக எரித்துக்கொண்டிருந்த
அற்றைப் பிற்பகலில் எங்கும் அமைதி நிலவியது.
அடுத்த அறையில் கண்ணகையார் பெட்டி பொத்தும்
போது உண்டாகும் ஓசையும் அழகசந்தரன் பயிர்க்
குடும்பங்களின் பெயர்களைக் கமலநாயகிக்கு எடுத்துக்
கூறும்போதும் அவள் அப்பயிர்களின் ஆங்கிலப் பெயர்
களைப் பிழையாக உச்சரிப்பதைத் திருத்தும்போதும்
உண்டாகும் ஓசையுமே இடையிடையே அவ்வமைதி
யைக் குலைத்தன.

பூஞ்சோலை பக். 40.

பொதுச்செய்தி முடங்கல்களும், நீண்டநூல்களும் மென்மையான வளையக்கூடிய பொருள்களில் எழுதப்பட்டன..... மேலும் மன்னரின் மெய்க்கீர்த்திகளும் சமய அறிவித்தல்களும் என்றும் நிலவக்கூடியதாகக் கற்களிற் செதுக்கியும் செம்பு, இரும்பு, வெள்ளி என்பவற்றில் வரைந்தும் வந்தனர் என்பது மற்றொன்று.

“எழுதுகருவிகள்”

இளங்கதிர் 1958 — 59, பக் 139.

“ஏனடி எனக்கொளிக்கிராய்? அவன்ரை படத்தை எனக்குத் தெரியாதோ? ஏனடி மோனை உனக்கிந்த வேலை? உந்தப் பொடியன்ரை எண்ணத்தை விட்டுவிடு. அவன் சீமைக்குப் போனவன், தனக்குத் தகுந்த பொம்பிளையெல்லோ கட்டுவான். நல்லாய் இங்கிலிசு படிச்சவளும் காசுக்காறியுமல்லோ அவனுக்குச் சோடி. நீயென்ன தமிழ்தானே படிச்சிருக்கிராய்? கொஞ்ச இங்கிலிசு படிச்சாப்போலை போதுமே? கொய்யா ஏதுங் காசுகிசு உனக்குத் தேடி வைச்சிட்டுச் செத்தவரே? சும்மா அண்டாடு உரலடிச்சுத் திங்கிற எங்களுக்கு ஏன் உந்தப் பெரிய எண்ணம்?”

இருநாடகம் பக் 6

சிரித்துவிட்டுப் பேராசிரியர் பேசினார். “யாழ்ப்பாணத்திலே வழங்குகின்ற பேச்சுத்தமிழை அப்படியே பதிந்து வைப்பதே என் நோக்கம். தமிழ் வாழும் மொழி. வளரும் மொழி. காலத்திற்குக் காலம் வேறுபடும்.” சங்கத்தமிழ், சாசனத் தமிழ், செய்யுள் இயல், செந்தமிழ் உரைநடை, செந்தமிழ் நாடகக்கலை, பேச்சுத் தமிழ் நாடகக்கலை என்பவைகளில் கைதேர்ந்தவர் பேராசிரியர்.

இரு நாடகம்பற்றி ஒருநாள்

ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து ஐம்பத்துநான்காம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்கள் முற்பகுதியில் ஒருநாள் பேராசிரியரைக் காண்பதற்கு நான் போயிருந்தேன்.

“தவறான எண்ணம்” என்னும் நாடகம் யாழ்ப்பாணம் வரப்போகின்றது. வேண்டிய உதவி எல்லாம் செய்துகொடு. ‘இருநாடகம்’ எழுதி முடிக்க எனக்குப் பெரும் உதவியாக இருந்தவன் நீ. போன ஆண்டிலே ‘உடையார் மிடுக்கு’ மீண்டும் மேடை ஏறியது. நீ கண்டிப்பாகப் பார்க்கவேண்டியது. யாழ்ப்பாணம் கொண்டுவர முடியாமற் போய்விட்டது.” என்றார் பேராசிரியர்.

“கலையரசு சொர்ணலிங்கம் மேடையேற்றிய ‘உடையார் மிடுக்கை’ நான் பார்த்திருக்கின்றேன்” என்றேன்.

“கலையரசு பழம்பெரும் நடிகர். நடிப்பில் பெரிய புலி. போன ஆண்டிலே ‘உடையார் மிடுக்’கில் கா. சிவத்தம்பி என்ற ஒரு பயல் நடித்தான். என் எழுத்துக்குப் புதுக்கருத்தை’ அவன் தன் நடிப்பினால் உண்டாக்கினான். அத்துடன் க. கைலாசபதி என்று ஒருவன் நடிக்கிறான். இ. சிவகுருநாதன் என்ற வேறு ஒரு பயலும் நடித்தான். இவர்களை மீண்டும் பார்க்கத் ‘தவறான எண்ணம்’ உனக்கு வாய்ப்பளிக்கும். உனது அன்பிற்கும் மதிப்பிற்கும் உரிய கலாநிதி சு. வித்தியா னந்தன் தான் நாடகத்தைப் பழக்குகின்றார். நல்ல நடிப்பு, நல்ல தயாரிப்பு” என்றார் பேராசிரியர். “யாழ்ப்பாணத்திற்கு நாடகம் வருவது பற்றிக் கலாநிதி

சு: வித்தியானந்தன் எனக்கு எழுதியிருக்கின்றார்: எல்லா உதவியுஞ் செய்வேன்" என்றேன். "தவறான எண்ணம்" எழுதிய பின்னணி அதில் முதல்முதலாக நடித்த க. இரத்தினசபாபதி (இப்போதைய வைத்திய சாலைச் செயலாளர்), திரு. தி. பத்மநாதன் (இப்போதைய உணவு ஆணையாளர்), சட்டத்தரணி க. கந்தசாமி என்பவர்களைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டோம்.

"அது சரி. பேச்சுத்தமிழ் நாடகம் யாழ்ப்பாணம் வந்தால், அங்குள்ள செந்தமிழ்மணிகள் என்ன சொல்வார்களோ தெரியாது" என்று பேராசிரியர் சற்று அலுத்துக்கொண்டார். சிலவேளைகளில் அவர் என்னை இப்படி நோண்டி என் கருத்தை அறிவதும் வழக்கம். நானும் விட்டுக்கொடுக்காமல் பேசத் தொடங்கினேன்.

"'தவறான எண்ணம்' நாடகத்திற்கு என்ன குறை? கதையில்லையோ? நாடக விறுவிறுப்பு இல்லையோ? பேச்சுத்தமிழ் என்றால் ஏன் பயப்படவேண்டும்? தென்னிந்தியப் பேச்சுத்தமிழ் நாடகங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இடம்பெறுகின்றன. அந்த நாடகங்களை நடிப்பவர்கள் யாருமல்லர்; எமது யாழ்ப்பாண இளைஞர்கள்தான். ஏன் வானொளியில் பேச்சுத்தமிழ் நாடகம் இடம்பெறவில்லையோ? பேச்சுத்தமிழில் நாடகம் எழுதுவதோ இல்லையோ என்ற வாதம் சுமார் இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்குமுன் இருந்திருக்கலாம். அது இப்போது செத்து மடிந்துவிட்டது. பேச்சுத்தமிழில் நாடகம் எழுதி, அரங்கேற்றி அச்சிடுபவர் தமிழுக்கே தொண்டு செய்கின்றவர்" என்றேன். "மேலும் யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுத்தமிழை நாடகத்தில் நீங்கள் கையாண்டதுபோல வேறு எவரும் கையாளமுடியாது. உங்களைப் பார்த்து இப்போது பலரும் பேச்சுத்தமிழைக் கையாளுகின்றனர்" என்று கூறினேன்.

“அந்தக்காலத்தில் ‘நாடாடகம்’ அச்சேற்றி நான் பட்ட பாடு போதும். என்மீது மானநட்ட வழக்குப் போடவும் முயற்சி செய்தார்களாம்” என்று கூறிப் பேராசிரியர் நகைத்தார்.

‘தவறான எண்ணத்தைப்’பற்றி நாங்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது மகப்பேற்றுப் பேராசிரியர் அ. சின்னத்தம்பி பேசியதுபற்றிப் பேராசிரியர் கூறியவை என் நினைவிற்கு வந்தன. பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளையின் உற்ற நண்பன் இவர். தன்னலம் கருதாத தமிழ்த் தொண்டர். சைவ வளர்ச்சிக்காகப் பெரிதும் உழைப்பவர்.

“நாங்கள் மருந்தைப் பரீட்சித்துப் பார்த்துத்தான் நோயாளிகளுக்குக் கொடுப்போம். உதாரணமாகப் புதுமருந்தைச் சீமை முசலுக்குக் கொடுப்போம். அது திருப்தியாக இருந்தால்தான் மக்களுக்குக் கொடுப்போம். இலக்கியத்திற்கும் இப்படியான பரிசோதனை வேண்டும். எந்த விதமான கட்டுப்பாடுமில்லாமல் ஆபாசப் படைப்புக்களை இலக்கியம் என்று வெளியிடுகின்றனர்” என்றார் பேராசிரியர் சின்னத்தம்பி.

இந்தக் கருத்தைப் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை ஆதரித்துப் பேசினார். பேராசிரியர் சின்னத்தம்பி போனதும் என்னைப்பார்த்துப் “பேராசிரியர் சின்னத்தம்பியின் பேச்சில் என்ன கவனித்தாய்?” என்று கேட்டார்.

“நல்ல கருத்து” என்றேன் நான்.

“அது இல்லை. முயல் என்பதை அவர் முசல் என்றார். யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுவழக்கில் ‘புயல் அடிக்கும்’ என்பது ‘புசல் அடிக்கும்’ என இடம் பெறும்” என்றார் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை. பேச்சுத்தமிழைக் கேட்கக் காதைத் தீட்டிவைத்திருப்பவர் அவர்.

'தவறான எண்ணம்' யாழ்ப்பாணம் வந்தது. வந்து பெரும் வெற்றியை ஈட்டியது. அதில் நடித்த க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி, இ. சிவகுருநாதன் என்போருடைய நட்பு எனக்கு ஏற்பட்டது. பேராசிரியரால் உருவாக்கப்பட்ட இம் மூவரும் இன்று ஈழத்து இலக்கிய உலகில் நல்ல மணிகளாகத் திகழ் தின்றனர் என்பது மகிழ்ச்சிக்குரிய அலுவல். கலாநிதி க: கைலாசபதி இன்று இலங்கைப் பல்கலைக்கழக யாழ்ப்பாண வளாகத்துத் தலைவராக அமர்ந்துள்ளார். தன் ஒப்புயர்வற்ற தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சிமூலம் சர்வதேசப் புகழ் ஈட்டியுள்ளார். பல்கலைக் கழகத்து விரிவுரையாளராயும், மேடை, வாடுவெலி மூலம் நடிப்புப் புலவராகவும் திகழ்கின்றவர் கலாநிதி கா. சிவத்தம்பி. 'தினகரன்' செய்தித்தாளின் பிரதம ஆசிரியராக இருந்து நற்பணி புரிகின்றவர் திரு. இ. சிவகுருநாதன். பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை யுடன் கலை உலகத்திற் புகுந்த பேராசிரியர் சு. வித்தி யானந்தன் நாட்டுக்கூத்தைச் சுருக்கிப் புடம்செய்து பல்கலைக்கழக மாணவர்மூலம் அரங்கேற்றிப் புகழ் தேடினார்; கொட்டகைக் கூத்து முறைக்குப் புத்துயிர் வழங்கினார். கலை உலகில் தனக்கென ஒரு தனி இடத் தைப் பிடித்துக்கொண்டார்.

சுருங்கச்சொன்னால் பேராசிரியர் க. கணபதிப் பிள்ளை ஈழத்தின், தமிழ்கூறும் நல்லுலகத்தின், திராவிட இயல் ஆராய்ச்சி உலகத்தின் வற்றாத கலையருவியாக இன்றும் புகழுடம்பில் வாழ்கின்றார். தமிழகைப் பிறந்து ஆங்கிலத்தைக் கற்று அரை ஆங்கிலேயராக வாழ்ந்த தமிழ்க் குழந்தைகளுக்குச் செந்தமிழ்ப்பாடம் பல்கலைக் கழகத்தில் வேம்பாயிருந்தது. அந்த வேம்புப் பாடத் தைக் கரும்பாக்கியவர் கலையருவி கணபதிப்பிள்ளை. அவர் தொடக்கிவைத்த தமிழ்க் கல்வி இயக்கம் வற்றாத பேராறுபோல என்றும் பாய்ந்துகொண்டே இருக்கும்.

கலாநிதி க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்துத்
தமிழ்ப் பேராசிரியப் பதவியை ஏற்றபொழுது
அவர் மாணவர் உவந்து அளித்த

வாழ்த்துப் பா

—o—o—o—

அம்போதரங்க ஓத்தாழிசைக் கலிப்பா

தரவு

சீர்கொண்ட மாமுனிவர்

சிறப்பொடுபல் வகையேத்த

ஏர்கொண்ட தரணியதில்

எழிலார்பல் வளங்கொழித்து

நீர்கொண்டு மிகவிளங்கும்

நெடும்பல்லூ ரிலங்கையதில்

கார்கொண்ட சீர்ப்பொலியும்

கவின்பருத்தித் துறைப்பதியில்

பேர்கொண்டு நலன்திகழும்

பெருங்குடியில் வந்துதித்த

தார்கொண்ட கலைமாண்பு

சால்கந்தங் கணபதியே!

தாழிசை

புகழ்மலி புலோலிப்பேர் -

புகரிலாப் பதிவாழ்ந்த

பகரருந் தமிழ்வளர்த்தோன்

பான்மையொடு சங்கதமும்

தகமையாய் மிகப்பயின்று
 தருமுத்துக் குமாரசாமிப்
 புகலருங் குருநாடிப்
 புலமைதான் நிறைந்தனையால் ;

ஓங்குதமிழ்க் கலைதன்னை
 ஒழியாது நனிகாத்து
 வீங்குபுகழ் செறிந்துமிக
 விளங்குமா வடுதுறையில்
 பாங்குடனே கலைகள் பல
 பயின்றபெரும் புலவரிடம்
 தேங்குதமிழ் நூல்கள்மிகு
 தெளிவுறவே தேர்ந்தனையால் ;

மன்னிடுமெம் நாடுவிட்டு
 மலிமுன்னீர் கடந்திட்டுத்
 துன்னுபெரும் வளங்கள்செறி
 தோமிலைரோப் பாவடைந்து
 பன்னரிய புகழ்படைத்த
 பல்கலையார் புலவரிடம்
 முன்னிடுமான் மொழிநூலை
 மொய்ப்புடனே கற்றனையால் ;

அம்போதரங்கம்
 (நாற்சீரடி)

பலகலை விளங்கிடு பான்மைசே ராரியம்
 நலமொடு தினைத்திட நன்குதான் பயின்றாய் ;
 புலமைசேர் மொழியதாம் பாளிநீ கற்றாய் ;
 உலகினர் மொழிந்தநற் பாகத மறிந்தாய்.

(நாற்சீரோரடி)

செந்தமிழ்க் கினமொழி தெலுங்கதும் கற்றாய்;
விந்தையார் கேரளம் விழைந்துமே புக்காய்;
கன்னடங் கருதியே கவினொடுங் கேட்டாய்;
துளுவமாம் வழிமொழி தெளிவுறத் தெரிந்தாய்;

(முச்சீரோரடி)

வேதங்கள் உணர்ந்தாய் நீ;
ஆகமங்கள் ஆய்ந்தாய் நீ;
அருகநெறி அறிந்தாய் நீ;
பகவனெறி படிந்தாய் நீ;

(இருசீரோரடி)

அன்புசேர் குணத்தாய்;
அழுக்காறில் தூயாய்;
ஆண்மைகுந் தகையாய்;
உளங்கவரும் உருவாய்;
நாவன்மை உடையாய்;
சமனுள்ளம் சான்றாய்;
பண்பாடு படைத்தாய்;
பல்கலைகள் உணர்ந்தாய்.

தனிச்சொல்

எனவாங்கு,

(சுரிதகம்)

பல்கலைக் கழகப் பான்மைசேர் மாணவர்
ஒல்காத் தமிழ்க்கலை ஓதிநன் கறியக்
கிளர்ந்தநீ செறியும் உளத்துறு புலமையை
வளமுட விதுவரை வழங்கியே காத்தாய்
மேனியே தமிழ்க்கலை மேலுநன் கோங்க
ஓய்விலா துழைத்தல் ஒப்பிலாய்! கடனே.

(ஆசிரிய விருத்தம்)

கற்றோர் புகழுங் காதலி ஆற்றுப்
படையா மருநாலும்
மற்றார் பொலியும் உதயணன் வரலா
றெடுத்து நவின்றிடுநல்
வற்று வனப்புப் பொலிந்திடு மாணிக்க
மாலை நாடகமும்
உற்றே புனைந்திட் டுலகினர் போற்றத்
தந்தா யெந்தமக்கால்.

(கலிவிருத்தம்)

மாந்தர்தம் வாழ்வி னியற்கைதனை
மருவிக் காட்டி
போந்துநல் நானா டகமெனுநால்
புனைந்தே யீந்து
சார்ந்துயா மீழ்த்துச் சாற்றுமொழி
யெழுதிற் றந்தாய்
ஓர்ந்தேயித் தொண்டு தனக்கேதோ
கைம்மா றுளத்துநேராய்.

(கட்டளைக் கலித்துறை)

கலையார்ந்த செந்தமிழ் யாவுந்
திளைத்துக் களிமகிழ்ந்து
தொலையாத பேரின்ப மூழ்கிய
தூத்தமி ழின்புலவோய்
உலையாது நற்றமிழ் ஓங்கிக்
கலைக ளொளிபெருக
மலையாது நீநின்று பேணியே
மாண்பொடு காத்திடவே.

ஓங்கிடு நற்றமிழ் மாணவர்
யாமிங் கொருங்குகடி
தேங்கிடு நின்கலைப் பண்போ
நிலவுக நித்தமென்றே
ஈங்குநின் சீர்தனைப் போற்றியே
வாழ்த்தை இயம்புகின்றோம்
நீங்கிடும் பல்விடர்; நிற்குந்
தமிழினி நிச்சயமே.

பேரா கிரியப் பதவியைப்
பேர்ந்தும் நினக்களித்தார்
நேரா ருனக்கினி நேருவர்
யாரென் மகிழுகின்றோம்
தாரா கணத்து நடுவே
விளங்கொரு தண்மதிபோல்
பேராத செந்தமிழ் நீயே
பெருக்கித் துலங்குகவே.

19-11-1947

பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை எழுதியவை சில

தொகுத்து உதவியவர் :
செல்வி சௌ. கணபதிப்பிள்ளை

அச்சில் வந்த நூல்கள் :

1. நாடாடகம்
2. காதலி ஆற்றுப்படை
3. வாழ்க்கையின் வினோதங்கள்
4. பூஞ்சோலை
5. இரு நாடகம்
6. சங்கிலி
7. மாணிக்கமலை
8. தூவுதும் மலரே
9. ஈழத்து வாழ்வும் வளமும்
10. நீரரமங்கையர்

இளங்கதிரில் :

1. தூவுதும் மலரே — 1949
2. ஊருக்கொரு பேச்சு — 1950
3. தேசிகர் நினைவுகள் — 1950
4. ஆறுமுகநாவலர் — 1953
5. தமிழினமே — 1954
6. கோயிலிற் சிற்பக்கலை — 1954
7. என் இன்பமான நாட்கள் — 1957
8. சக்தி வழிபாடு — 1960
9. வானயாத்திரை — 1962
10. தமிழும் பிறமொழியும் — 1962
11. இசைத்தமிழ் முனிவன் — 1963
12. கணபதி — 1965
13. அன்றும் இன்றும் — 1968

ஏனையவை :

1. ஈழத்துக் கிராமியத் தெய்வ வழிபாடு
— Young Hindu : 1955
2. வெருகலம்பதிச் செவிவழிச் செய்தி
— கலைப்பூங்கா : மலர் I, இதழ் 1
3. முருக வழிபாடு—தினகரன் தமிழ்விழாமலர் : 1960
4. முகமது நபி (சல்) அவர்களும்
அவர் காட்டிய வழியும்
— இலங்கைப் பல்கலைக்கழக முசுலிம் மசுலி : 1956
5. விந்தை முதியோன் — ஈழமணி : 1948
6. தமிழர் பெருந்தகை — 1958
7. இலங்கையில் கண்ணகி வழிபாடு
— மட்டக்களப்பு ஆசிரிய கலாசாலைத்
திறப்புவிழா மலர் : 1953
8. யாழ்ப்பாணத்தில் ஒல்லாந்தர்
— மகாஜனக்கல்லூரிக் களியாட்டவிழா மலர் : 1954
9. இலங்கை இந்திய நட்புத் தொடர்பு
— ஈழகேசரி : 29-8-43
10. தாயிழந்த பன்றிக்குட்டி — ஈழகேசரி : 12-2-40
11. தமிழ் வளர்ச்சிக்கு ஈழநாடு ஆற்றிய தொண்டு
— தினகரன் : 13-5-43
12. சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தைத்
துயில் எழச் செய்த விபுலாநந்தர்
— சுதந்திரன் : 13-4-52
13. முருகனைப் பாடித் தமிழ்ப்பணி யாற்றிய
அருணகிரிநாதர் சிறப்பு — தினகரன்
14. நாய்ச்சிமார் வழிபாட்டின் வரலாறு — தினகரன்
15. The Tamil Language in Ceylon and its Future
— Hindu Organ
16. பாரதநாடும் ஈழத்துத் தமிழ்ப் புலவரும்
— ஈழகேசரி
17. கற்பகதரு — Young Hindu — 1954
18. தாமோதரம்பிள்ளை
— இலங்கைப் பல்கலைக்கழகச் சஞ்சிகை : 1939

19. ஈழத்திற் சிற்ப ஓவியக் கலை
—ஆத்தியடி இளைஞர் கல்வித் தேர்ச்சிக்
கழகம்: 1962
20. பண்டைத் தமிழ்நாட்டின் பழம்பெரும் கலைஞன்
—சுதந்திரன்: 1947
21. நான்கண்ட அழககந்தர தேசிகர்
—தினகரன் (மறுபிரசுரம்): 14-1-51
22. ஈழநாடு அளித்த இணையற்ற தமிழ்ப் பெரியார்
—வீரகேசரி: 19-12-49
23. யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க் கல்விமுறை
—கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரிக்
களியாட்டு விழா மலர்: 1950
24. முசிலிம்களும் தமிழும் —அஸ்சிரா: 1951
25. The Story of Kannaki— A Ceylonese Version
—Hindu Orgao - Diamond Jubilee Number: 1949
26. பல்லவர் காலச் சிற்பம்
— தினகரன் தீபாவளி மலர்: 1963
27. தமிழர் பெருந்தகை—நாவலர் நினைவு மலர்
நாவலர்—சைவாசிரிய கலாசாலை மலர்: 1947-48
28. ஒல்லாந்தர் கால யாழ்ப்பாணம்
— ஈழகேசரி ஆண்டுமலர்: 1939 - 40
29. நாளுக்குநாள் உருக்குலைந்துவரும் தமிழ்
— தினகரன்: 29-4-51
30. சீதனக் காதை — (தொடர்ச்சியாக வந்தது)
தினகரன்
31. தமிழில் முதல்முதலாக வெளிவந்த அபிதான
கோசம்—யாழ்ப்பாணத்து நாவலர் கோட்டம்
ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை பற்றியது — தினகரன்
32. Mankanai Inscription of Gajabahu II
University of Ceylon Review - Vol. xx, No. 1
33. Verbs in the Jaffna Dialect of Tamil
University of Ceylon Review-Vol. xxiii, No. 1 & 2
34. The Enunciative Vowel in Dravida
Same as above - Vol I, No. 1
35. The Hill God of the Tamils
Glorious Deepavali 1957
Universal Printing Works, Durban, S. Africa.

கௌழுத்துப் பிரதி:

1. இலங்கையில் கண்ணகி வழிபாட்டு வரலாறு
2. உண்மை அமைதியின் வாஞ்சை (செய்யுள்)
3. தேவியர் பாட்டு — பாளி மொழிபெயர்ப்பு
4. இயற்கையமைப்பும் பாரதியாரும்
5. பண்டை நாட்களில் இலங்கையும் சீனாவும்
6. செருமனியநாட்டுச் சிறுவர் கதைகள்
7. நம்பிக்கையுள்ள நாகன்
8. சங்குபதி — Little Red Riding Hood
9. தீத்தட்டிக் குடுக்கை — மொழிபெயர்ப்பு
10. அரச பரம்பரை
11. துரோகிகள் (நாடகம்)
12. சுந்தரம் எங்கே? (நாடகம்)
13. "கண்ணகி வழக்குரை"
மட்டக்களப்பு ஏட்டிலிருந்து தொகுத்தது.
ஒரு பகுதி வெளிவந்தது — சுதந்திரன் : 1953

[இப்பட்டியலை முழுமையாக்கப் பேராசிரியரின்
அன்பர்கள் உதவி தேவை.]

இந் நூலாசிரியர் இயற்றிய வேறு நூல்கள்

வாழ்வு பெற்ற வல்லி
(மாருதப்புரவல்லி நாடகம்)

பூதத்தம்பி (நாடகம்)

இறுதி மூச்சு (நாடகம்)

கலையும் மரபும்

கல்வியும் மரபும் (அச்சில்)

இசையும் மரபும்

மீனாட்சி (நவீனம்)

விதியின் கை (நவீனம்) (அச்சில்)

மலையருவி மகாலிங்கசிவம் (அச்சில்)

எதிரொலி (சிறுகதைத் தொகுப்பு) (அச்சில்)

சுன்னாகம் திருவகன் அமுத்தகத்தில், குரும்பசிட்டி, திரு. முத்தையா சபாரத்தினம் அவர்களால் அச்சிடப்பெற்று, அம்பனை கலைப்பெரு மன்றத்தினரால் வெளியிடப்பெற்றது.

494/12-74